

IMMACULATA

2/2003

č. 66

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Březen - abychom navzdory všemu pokušení uměli pečlivě hlídat poklad milosti.

Duben - abychom věrně žili podle křestního slibu, a byli tak svědky zmrtvýchvstalého Krista.

Květen - abychom podle příkladu Panny Marie z Nazareta byli stále více poslušni vnuknutím Svatého Ducha, Božského Posvětitel duší.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejhlavnější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejhlavnějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Chtěl bych Vám srdečně poděkovat za každý dar srdce projevový ať už hmotně na složenice nebo nehmotně v podobě modlitby. Ať Vám Neposkvrněná mnohonásobně odplatí, že jste podpořili Její dílo. Již mnoha způsoby nám Neposkvrněná během těch jedenácti let potvrdila, že jí záleží na vydávání *Immaculaty*. Naposledy zcela nedávno, což nám způsobilo velkou radost, se kterou bych se chtěl s Vámi podělit.

Totíž měli jsme účet v Unionbance, na který jsme ukládali dary určené na časopis, a ta, jak víte, se dostala do finančních problémů a účty zablokovala. Jenže dříve, než se to stalo, nás jistě okolnosti přiměly k tomu, abychom si vytvořili nový účet v jiné bance, čímž jsme byli ušetřeni platební neschopnosti a nemožnosti pokračovat ve vydávání *Immaculaty*. Tato prozřetelnostní událost je pro nás potvrzením toho, že se Neposkvrněná stará o svůj časopis a není to jen osobní iniciativa bratří pracujících v redakci, nýbrž nástroj v Jejích rukou, jak si to od samého začátku přál sv. Maxmilián a jak bychom si to jistě přáli i my všichni. Dodatečně jsme si uvědomili, že účet byl zřízen 27. listopadu, v den zjevení Zázračné medailky, tedy v den pro Rytířstvo Neposkvrněné velmi významný. Někdo řekne: „náhoda“. Budiž. Ale pro mne je to další znamenání starostlivosti Neposkvrněné a také že Vaše dary a oběti jsou jí milé.

Nakonec Vás chci znova poprosit o modlitbu za *Immaculatu*, aby byla věrným nástrojem (spolu s námi i Vámi) při šíření dobré zprávy o Bohu, který si nepřeje smrt hříšníka, ale aby se obrátil a žil.

br: Bohdan

Dělníku na kříži, obejmi národ svůj!

Dělnictvo kněží svých, posiluj, opatruj!
Žehnej nám při práci, ulehčuj v starosti,
tělo chraň úrazu, duše veď k svatosti.
Zbavuj nás sobectví, uč nás se zapírat,
nekouřit, neklnout, nepít, ne v karty hrát!

K ženě nám úctu dej, jazyk chraň hrubosti,
zušlechtuj zábavy, posvěcuj známosti.
A v svatém manželství, dej také svatě žít,
věrnost si zachovat a k dětem úctu mít.

Děti uč vychovat církvi a národu,
aby jim uchránil rozkvět a svobodu.
Nauč nás modlit se, trpět a pracovat,
pro blaho bližního i vlastní život dát.
Jak Ty nás miluješ, jak za nás umíráš,
jak Ty k nám nevděčným, náruč svou otvíráš.

Díky Ti Pane náš, předobry, přesvatý,
na vrchu Golgoty toužebný rozpjatý.
Díky Ti nezměrné-bez konce chvála bud!
V křesťanské mládeži dělníky svoje vzbud!

Královno dělníků, také Ty při nás stůj!
Dítky své neopust! Vždy za nás oroduj!
Útěcho nemocných, potěšuj znavené,
síly jim rozmnožuj, zdraví vrať ztracené!

Dělníku Josefe, ujmi se bratří svých,
v práci buď příkladem, opatruj v svízeli.
Těm nám kdo Otcovskou víru již ztratili,
vyprošuj, by zas se k ní radostně vrátili!

A bratřím zemřelým, vypros mír bez mezí
tam, kde zlo už není, kde jen láska vítězí.

P. Antonín Šuránek

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

František dorazil šťastně spolu s bratrem Illuminátem zpět do tábora křižáků, kteří je přijali s velikou radostí. Tam zůstal se svými syny až do dobytí města Damietty, ke kterému došlo 5. listopadu roku 1219. V táboře ovšem nezahálel, ale pracoval s bratřími na spáse duší křesťanských vojáků, když nemohl pracovat na obrácení mohamedánů. Jejich namáhání nebylo bezvysledné. Mnozí z vojáků se odhodlali vstoupit do jeho řádu. Po opuštění Egypta se František přeplavil se svými syny do Sýrie, kde se nějaký čas zdržel a povzbuzoval utiskované křesťany. Chodil od města k městu, od vesnice k vesnici jak v Sýrii, tak také i v Palestině.

Zatímco František a jeho horliví synové neúnavně pracovali na vinici Páně mimo Itálii v krajinách odlehlých a vzdálených a snažili se tam rozšířit svůj řád, hrozilo v Itálii nebezpečí rozpadu a úpadku.

Dříve než František odplul po moři do Svaté země v doprovodu blaženého Petra Kathaniho, znalce práva a mistra zákona, zanechal doma dva vikáře: bratra Matouše z Narni a bratra Řehoře z Neapole. Určil, aby Matouš byl u Panny Marie v Porciunkule; měl tam zůstat a přijímat kandidáty do řádu. Řehoř měl obcházet Itálii a povzbuzovat bratry. Oba tyto zástupcové byli vzornými bratry. Umínili si, že za nepřítomnosti svého patriarchy se budou pečlivě starat o rozkvět řádu. Oba se tedy snažili stát hodnými důvěry, kterou v ně vkládal František.

Najednou se však rozšířila zpráva, že František na Východě zahynul. Tato zpráva bratry ohromila. Zpočátku tomu nikdo nechtěl věřit, ale poněvadž zvěst přicházela z různých stran a byla doplňována různými podrobnostmi, uvěřilo jí mnoho bratří; neboť vskutku nebylo slechu ani o milovaném otci ani o jeho společnících, kteří se s ním odebrali do Sýrie a Egypta. Mnozí z bratří již

oplakávali smrt svatého zakladatele a prosili Boha, aby řád neopouštěl a nedal mu zahynout. Oba zástupci, Matouš i Řehoř, se všemožně snažili utišit pobouřenou mysl bratří, a zabránit tak možným zmatkům. Tušili, že nastane mnoho obtíží, poněvadž znali některé bratry a zvláště některé provinciály, kteří usilovali o změnu řehole a zavedení některých novot. Dokud byl svatý patriarcha v Itálii mezi nimi, ještě se drželi se svými záměry stranou, zvláště když viděli, jak přísně vystoupil František na kapitule v roce 1219 proti všelijakým změnám nebo zmírnění řehole. Nyní však, když měli zato, že František již není mezi živými, počali veřejně a bez bázně vystupovat se svými záměry. Obrátili se přímo na oba vikáře řádu a předložili jim ke schválení požadované změny. Matouš a Řehoř se dlouho vzpírali, ale nakonec se odhodlali provést alespoň některé z nich. Tak zavedli ztížení postů v řádu. Dosud byla řehole sestavená Františkem velmi jednoduchá, pokud šlo o zachovávání postů. Bratřím bylo uloženo zdržovat se ve středu a v pátek masitých pokrmů, bylo jim však dovoleno, že se mohou také postit v pondělí a v sobotu, ale k tomu nebyl nikdo vázán, byla to jen dobrá vůle a horlivost jednotlivců, kteří se v tyto dny postili. Jinak řehole bratřím dovozovala požívat masité pokrmy každý den. Nyní však bylo ustanoveno, že si bratři nemají vůbec opatřovat masité pokrmy, pouze ve dny, kdy je mohou požívat, se mají spokojit s tím, co jim kdo od masa přinese. Všichni bratři měli kromě středy a pátku považovat za den postní také pondělí, a v pondělí i sobotu se měli zdržovat mléčných pokrmů, vyjma těch, které jim věřící nabídnou jako almužnu.

K dovršení zla bratr Jan Capella shromáždil kolem sebe mnoho malomocných mužů i žen, předepsal jim jako novému řádu zvláštní řeholi a pokoušel se pak o její schválení v Římě.

František nic nevěděl o všech těchto problémech, které se vyskytly během jeho nepřítomnosti. Jednoho dne však k němu zdrcující zprávy došly. Když horliví bratři viděli, v jakém nebezpečí se řád nalézá, vyslali do Sýrie bratra Štěpána z Narni, který vzal s sebou tato ustanovení bez povolení vikářů a vydal se přes moře k Františkovi. Nejdříve před ním přiznal svou vinu a prosil o odpuštění, že přijel bez dovolení. Považoval totiž za nutné mu sdělit, že vikáři, které tam nechal, si dovolili přidat nové předpisy k jeho řeholi. Kromě jiného ho informoval, že řád po celé Itálii byl rozbořen jak kvůli vikářům, tak kvůli dalším bratrům, kteří se opovážili zavést novinky. František vyslechl zdrcující zvěsti s hlavou sklopenou a rukama zkříženými na prsou a nebyl schopen promluvit ani slovo. Odebral se na své místo a padl na kolena před Ukřížovaným. Z očí se mu vyřinul proud slz a v duchu rozmlouval se svým Spasitelem. Stěžoval si, že tak brzo počíná bujet koukol mezi jeho syny. V tom však uslyšel Spasitelův hlas: „Proč se tak znepokojuješ, malověrný člověče? Myslíš snad, že ty jsi hlavním pastýřem mého řádu? Nevíš, že jsem to já, kdo řídí a spravuje tvůj řád? Ustanovil jsem tě, abys v tom, co na tobě vykonám byl vzorem pro ty, kteří by chtěli žít podobně. Já jsem vás povolal, já vás také zachovám a budu vás živit. Jiné povolám místo tvých nevěrných synů. Nermuť se, ale pečuj o svou spásu, protože i kdyby se tvůj řád zmenšil a zůstali v něm jen tři bratři, přece zůstane věrný vždy svému poslání.“

Tímto ujištěním Spasitele se František uklidnil a odebral se k bratrům, kteří se zrovna chystali k obědu. Během čekání na oběd si prohlíželi stanovy obou vikářů o postech, které s sebou přinesl bratr Štěpán. Jakmile k nim František přišel, podali mu stanovy, aby si je přečetl. Když dočetl, zeptal se Petra Kathani: „Bratře Petře, co máme dělat?“ Tu otázku mu položil, protože znal jeho učenost a chtěl se dovědět, co mají dělat s tím skromným masitým pokrmem, který si právě vyžebřali v den, který byl ve stanovách označen jako postní. Petr od-

pověděl Františkovi, že jemu nepřísluší rozhodovat v této věci, a proto aby sám učinil, jak uzná za vhodné. „Nuže tedy,“ pravil František rozhodně, „požijeme dle slov svatého evangelia vše, co se nám předkládá.“ Po těch slovech začal jíst masité pokrmy, které ležely na stole a po něm ho ostatní následovali na znamení, že nesouhlasí s přemrštěnými stanovami o postu.

Hned po jídle se František poradil se svými syny a pak ustanovil, že se co nejdříve vydají na zpáteční cestu do Itálie, aby učinili konec všem zmatkům.

Po mnohadenní šťastné plavbě dorazili do přístavu v Benátkách. Jakmile vstoupili na pevninu vyslal František na všechny strany posly s listy, jimiž svolával bratry k všeobecné kapitule, která měla být slavena v Porciunkuli dne 29. září roku 1220.

Z Benátek se ubíral svatý patriarcha do Bologne, doprovázen bratrem Leonardem. Z počátku jim cesta ubíhala dost rychle, ale brzo František pocítil, že jeho síly počínají ochabovat, protože bylo velké horko a po namáhavé cestě na Východě dosud nebyl dostatečně zotaven. Museli proto častěji odpočívat, ale nakonec

se František odhodlal použít k další cestě mezka, protože by se nedostavil včas do Porciunkuly ke kapitule, kde byla jeho přítomnost tentokrát velmi důležitá. Poprosil tedy jednoho známého venkovana, aby mu půjčil mezka.

Nyní ubíhala cesta oběma poutníkům rychle. František pro svou velikou slabost a únavu seděl na mezku, zatímco bratr Leonard jej doprovázel pěšky. Nic si z toho ze začátku nedělal, ale když se jej začala také zmocňovat veliká únava, začal Františkovi závidět, avšak neřekl mu nic. Hleděl na Františka, jak si pohodlně jede na mezku a uvažoval: „Jak to, že si František jede pohodlně na mezku a já, i když pocházím z mnohem vznešenějšího rodu, musím vést jeho mezka.“ Ta myšlenka jej stále zaměstnávala tak, že si ani nevšiml, jak se František na něho zahleděl a pozoroval ho, jak kráčí se svěřenou hlavou. Najednou jej světec vyrušil z jeho myšlenek a řekl mu: „Bratře, nesluší se, abych já jel na mezku a ty abys kráčel vedle pěšky, protože jsi přece rodem vznešenější než já.“ Když Leonard viděl, že František odhalil jeho myšlenky, začal se červenat až za ušima. Vrhl se před světcem na kolena, prosil

jej za odpuštění a vyznával, že se prohřešil proti svatě pokoře, když se vynášel nad jiné. František ho laskavě objal a ujistil jej, že se na něho nehněvá. Poučil ho o marnosti všeho pozemského, jak majetku tak cti a důstojnosti, jakož i o ceně svatě pokory, a kráčel s ním pak dále pěšky.

Příchod svatého Františka do Porciunkuly se podobal takřka vítěznému vjezdu, protože bratři, kterých se ke kapitule mnoho shromáždilo, jakmile se dozvěděli, že František přijíždí, spěchali mu naproti. Ve slavnostním průvodu vedli Františka do Porciunkule, pak spěchali do mariánské svatyně a ponořili se tam do vroucí modlitby. Po modlitbě se František odebral mezi bratry shromážděné na prostranství před kostelem, kde se s nimi těšil.

Další den, právě o svátku knížete andělů, svatého Michaela, František zahájil kapitulu. Vystoupil na vyvýšené místo a počal ke shromážděným bratřím ohnivě mluvit.

Po skončené promluvě přistoupil k záležitostem, pro které svolal kapitulu. První prací svatého patriarchy bylo, že odstranil všechny přemrštěné předpisy týkající se postu, jakož

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty.
Informace: P. Stanislav Gryň, Malá Štupartská 6,
110 00 Praha; tel.: 222 316 014

i všechny nezdravé změny a novoty zavedené v řádu a nařídil všem provinciálům, aby se postarali o to, aby se nezavádělo a netrpělo něco na úkor svatě řehole a řádu.

Pak František prohlásil, že se vzdává vrchního vedení řádu a svým zástupcem jmenoval

Petra Kathani. Načež se vrhl na zem k nohám nového představeného a slíbil mu přede všemi bratry, že ho chce poslouchat a ctít jako svého vrchního představeného.

podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Žalm 117: Zpěv radosti a vítězství

BŮH NEVYDÁ ČLOVĚKA SMRTI

Generální audiece 12. února 2003

O všech významnějších a radostnějších svátých starobylého židovství - zvláště při slavení Paschy (Velikonoc) - se zpívala sekvence žalmů od 112 po 117. Tato řada hymnů, chval a díky Bohu byla nazývána „Egypťský hallel“, protože jeden z nich, žalm 113 A, připomínal poetickým a téměř viditelným způsobem exodus (východ) Izraele ze země útlaku, z faraónského Egypta, a úchvatný dar Boží smlouvy. Nuže, poslední žalm, který pečeti tento „Egypťský hallel“, je právě žalm 117, který jsme nyní slyšeli a už jednou jsme se nad ním zamýšleli.

Tento zpěv jasně odhaluje, že byl užíván při liturgii uvnitř jeruzalémského chrámu. Zdá se, že jeho osnovou se táhne procesí, jež začíná mezi „stany spravedlivých“ (v. 15), to je v domech věřících. Ti velebí ochranu Boží ruky, jež je schopna chránit poutivého a důvěřujícího člověka, i když vpadnou do jeho života krutí protivníci. Žalmista užívá expresivní obraz: „*Oblehly mě jako vosy, zhasly jako planoucí trní, odrazil jsem je v Hospodinově jménu*“ (v. 12). Tváří v tvář tomuto zažehnanému nebezpečí Boží lid vybuchne „*do plesání nad spásou*“ (v. 15), na počest „*Hospodinovy pravice, jež se zvedla a koná mocné činy*“ (srov. v. 16). Je tu tedy vědomí, že člověk není nikdy sám, vydán napospas bouři, kterou rozpoutali ničemové. Poslední slovo má totiž vždycky Bůh, který, i když dopustí na člověka zkoušku, „*nevydá ho smrti*“ (srov. v. 18).

Zdá se, že v tomto bodě procesí dojde k cíli, který připomíná žalmista obrazem „*brány spravedlivých*“ (v. 19), to je svatá brána chrámu na hoře Siónu. Procesí doprovází hrdinu, kterému dal Bůh vítězství. Ten žádá, aby se brány otevřely, aby mohl „*vzdát chválu Hospodinu*“ (v. 19). S ním vstupují „*spravedliví*“ (v. 20). Aby vyjádřil tvrdou zkoušku, v níž obstál, a oslavení, jež z toho vyplývá, přirovnává se sám ke „*kamenu, jež zavrhl stavitelé*“, který se ale pak „*stal kamenem úhelným*“.

Petr našich duí

o: G. Galazka

Kristus převezme tento obraz i tento verš na konci podobenství o proradných vinařích, kteří neváhají sáhnout k vraždě; tímto podobenstvím také předpovídal své utrpení a své oslavení (srov. Mt 21, 42).

Tím, že Kristus aplikoval žal na sebe, otevírá cestu křesťanskému výkladu tohoto hymnu důvěry a vděčnosti Pánu za jeho *hesed*, to je za jeho láskyplnou věrnost, jež se zrcadlí v celém žalmu (srov. Ž 117, 1.2.3.4.29).

Církevní otcové převzali dva symboly. Především „bránu spravedlnosti“, kterou sv. Klement Římský komentoval ve svém listu Korintským takto: „*Je mnoho otevřených bran, ale brána spravedlnosti je v Kristu. Blahoslavení jsou ti, kdo jí vstupují a směřují na své cestě ke svatosti a spravedlnosti tím, že všechno vykonávají klidně*“ (48,4; I Padri Apostolici, Řím 1976, s. 81).

Jiný symbol, spojený s předešlým, je právě kámen. Dáme se tedy vést ve své meditaci svatým Ambrožem v jeho „Výkladu evangelia podle

Lukáše“. Když komentuje Petrovo vyznání víry u Cesareje Filipovy, připomíná, že „*Kristus je skála*“ a že „*ani svému učedníkovi Kristus neodepřel toto krásné jméno, takže i on je Petr, aby měl ze skály pevnost vytrvalosti a neotřesitelnost víry*“.

Ambrož pak uvádí exhortaci: „*Snaž se i ty být skálou. Ale kvůli tomu nehledej skálu mimo sebe, nýbrž v sobě. Tvou skálou jsou tvé činy, tvou skálou je tvé myšlení. Na této skále je budován tvůj dům, aby nebyl zmítán žádnou bouří zlých duchů. Budeš-li skálou, budeš v církvi, protože církev stojí na skále. Budeš-li v církvi, pekelné brány tě nepřemohou*“ (VI, 97-99; Opere esegetiche IX/II, Milán-Řím 1978 - SAEMO 12, s. 85).

(Přeložil Josef Koláček SJ)

S NEPOSKVRNĚNOU VE STÍNU KŘÍŽE

„*Maria byla povolána, aby se stala Matkou Boží a prožívala v plnosti své mateřství, které korunovala svou přítomností na Kalvárii, ve stínu kříže. Mocí podivuhodného Kristova daru se tam také stala Matkou Církve a ukazuje všem cestu, která vede k Synu*“ (srv. Jan Pavel II., *Incarnationis mysterium*, 14). „*Kdyby se Niepokalanov (tj. Rytířstvo Neposkvrněné),“ říkával svatý Maxmilián, „nepodobal Neposkvrněné stojící u kříže, nebyl by skutečným Niepokalanovem (skutečným Rytířstvem).*“

Zamysleme se nad tím, co nás učí Neposkvrněná stojící u kříže a také v čem se jí máme podobat.

Maria nás učí přijímat každodenní kříž v duchu pokání

Maria, „žena, která mlčí a naslouchá“, vždy pokorně přijímala vůli Otce. Z Jeho rukou přijímala všechno, dokonce věci nepochopitelné, obtížné a bolestné. Maria vše zachovávala a rozvažovala o tom ve svém srdci a zcela se snažila vyplnit Boží vůli. V nejbolestnějším okamžiku svého života se postavila u kříže svého Syna, aby takto ještě jednou vyjádřila své „fiat“, „ať se stane“ mně a mému Synovi... za hříchy světa.

Pokání za vlastní hříchy i za hříchy jiných lidí je neodmyslitelné v životě každého křesťana. „Kdo chce být spasen musí činit pokání,“ říkával svatý Maxmilián. Zároveň uváděl pokání jako jeden z neúčinnějších prostředků Rytířstva Neposkvrněné a vysvětloval, že nejdůležitějším způsobem uskutečňování pokání je přijímání každodenních křížů a dokonalé naplňování Boží

vůle jak slovy, tak skutky i myšlenkami v každé chvíli života, tj. plnění vlastních povinností.

Pokání je obvyklou cestou k získání milosti pro sebe a pro jiné, nezbytnou podmínkou obrácení a posvěcení. Navíc má být přirozenou odpovědí každého křesťana na četné Boží milosti, zvláště pak na dar odpuštění ve svátosti smíření.

Pokání, pokání, pokání - prosila Neposkvrněná v Lurdech. Uskutečňujeme pokání ve svém životě po vzoru Neposkvrněné - v duchu podřízenosti a vděčnosti vůči Bohu za Jeho dary na znamení autentické touhy po růstu ke svatosti a po spásě ostatních lidí.

Neposkvrněná nás učí mateřské péči o trpící

Na basreliefu dvanáctého zastavení Křížové cesty v bazilice v Niepokalanově stojí u kříže bolestí sehnutá Maria s dlaní položenou na rameni svatého Jana. S oddaností přijímá a odevzdává Bohu své utrpení a zároveň podporuje mladého

učedníka modlitbou a svou přítomností, aby i jeho utrpení bylo přijato a obětováno Bohu, a tímto způsobem získalo spásný rozměr.

Svatý Maxmilián, sám nemocný již od svého mládí, si velmi vážil utrpení jako prostředku k získávání duší pro Boha. Za nejdůležitější úsek práce v Niepokalanově považoval nemocnici. Říkával: „Tento úsek je neproduktivnější, protože přináší hojně zásluhy a užitek pro Boží věc. Zde je vyloučeno jakékoliv zalíbení a vlastní iniciativa, které dávají člověku útěchu... Tady zůstává jenom utrpení a zásluha. Nemocnice je jediným úsekem v Niepokalanově, který přináší čistý a největší zisk.“ Světec navštěvoval nemocnici každý den, aby se tam modlil a povzbuzoval nemocné „pracovníky“ nejproduktivnějšího úseku Niepokalanova.

Nemocní a trpící patřili vždy k nejvíce milovaným údům Církve. Navštívení nemocných nebo jiných trpících bratří je jakoby poutí ke Kristu, který v nich přebývá zcela zvláštním způsobem.

Některá společenství Rytířstva Neposkvrněné již po mnoho let rozvíjejí apoštolát mezi nemocnými ve farnostech a v místních nemocnicích. Prostřednictvím Zázračné medailky, časopisu *Immaculata*, prostřednictvím modlitby a slov útěchy jim přinášejí Neposkvrněnou a takto zakoušejí požehnání, které nese s sebou duchovní mateřství vůči trpícím a nemocným. Starost o spásu jiných, zvláště nemocných, „uzdravuje“ a očišťuje ze strachu a sobectví, protože nám zpřítomňuje trpícího Krista uprostřed nás.

Neposkvrněná nás učí velkomyslně se obětovat celým svým životem pro Boží dílo

Neposkvrněná odpověděla láskou na Boží lásku - odevzdala celý svůj život spasitelnému dílu svého Syna. U kříže spojuje s obětí Kristovou úplnou obětí svého života, čímž se stává zcela zvláštním způsobem Jeho „spolupracovnicí“ v díle vykoupení světa. Mocí zvláštního daru Kristova se stala také Matkou Církve.

„Toužíme patřit Neposkvrněné do té míry,“ psal zakladatel MI, „aby jen Ona zůstala, aby-

chom Jí patřili tak, jak Ona patří Bohu.“ Ve svém denním řádu napsal: „Vždy si pamatuji, že jsi věci a vlastnictvím Neposkvrněné, a to úplným, bezpodmínečným, bezmezným a neodvolatelným... Dbej o Ni, o její čest a o její záležitost.“ Touto zásadou se řídil až do posledního dne, ve kterém obětoval svůj život za bratra v Osvětlení.

Svatý otec napsal v jubilejní bulle *Incar-nationis mysterium*: „Někteří lidé zanechávají po sobě jakoby přemíru dobra, jakoby přemíru lásky, prožitých utrpení, čistoty a pravdy, které obepínají a posilují jiné. V tomto spočívá skutečnost zastoupení, o které se opírá tajemství Kristovo. Jeho přehojná láska je spasením pro nás všechny. Pro její velikost svědčí také to, že On nás zapojuje do svého díla spásy, ale i do svého utrpení.“

V Rytířstvu Neposkvrněné jsou takovými velkodušnými osobami zajisté nemocní, o kterých je napsáno v *Generálních statutech*: „Zvláštní úlohu ve Sdružení hrají osoby, které trpí. Jejich odevzdání se Neposkvrněné a obětování jejich vlastních utrpení působí, že celé Sdružení má podíl na vykupitelském tajemství Kristově a obnovuje svůj misijní zápal.“ V rámci Rytířstva Neposkvrněné vzniklo v Polsku konkrétní dílo, jež sdružuje trpící osoby, které denně obětují modlitby a utrpení na úmysl Rytířstva Neposkvrněné, aby se účinně zapojilo do zvěstování evangelia Ježíše Krista. Jsou to „Rytíři u kříže“, kteří jsou jakoby duchovním předvojem celého Rytířstva.

Dnešní svět, který se bojí kříže, potřebuje lidi, kteří neutíkají před křížem, ale po vzoru Panny Marie přijímají každodenní těžkosti s odevzdaností do vůle Boží, dokáží věnovat svůj čas a prostředky na pomoc nemocným a trpícím a také obětovat své nemoci a duchovní i tělesné bolesti za spásu celého světa. Zvláště my, Rytíři Neposkvrněné, použijme těchto účinných prostředků na podporu evangelizace v dnešním světě, aby bylo zachráněno mnoho duší před věčnou záhoubou. Jednou na věčnosti Pán zajisté promění všechny tyto naše oběti v nevadnoucí věnec slávy.

Podle RN zpracoval BS

Josef Kopertinský (pokračování)

400 let

V letošním roce si připomínáme 400. výročí narození svatého Josefa Kopertinského, minority, patrona studentů, pilotů, kosmonautů, obuvníků, známého především z četných extází a levitací.

Když se v Římě rozšířila zpráva o Josefovi a jeho svatosti, mnozí poutníci k němu přicházeli z Věčného města, aby získali mnoho milostí prostřednictvím tohoto řeholníka. Sám generál řádu, který jej přijal za začátku velmi odměněně, začal se k němu chovat s úctou a vážil si ho do té míry, že se rozhodl jej představit papeži Urbanovi VIII.. Papež byl velmi okouzlen osobností svěťce a přikázal, aby jej umístili v klášteře, ve kterém je nejdokonaleji zachována řehole. Takto se Josef ocitl 30. dubna 1639 v assiském konventu. Tady začala pro něho skutečná křížová cesta, když se představeným konventu stal o. Antonio ze San Mauro. Zpočátku byl Josefovi příznivě nakloněn, když v něm spatřoval vzor pro řeholníky, ale nyní začal být nepřijemně odměřený. Trápil Josefa a považoval jej za šílence a pokrytce. Potupy byly doprovázeny hrozbami a tresty, někdy dokonce i tělesnými. Tuto diametrální změnu se snaží životopisci vysvětlit domněnkou, že Josef svým prostým a upřímným vystupováním urazil nějakou významnou osobu, která si stěžovala provinciálovi. Provinciál ze začátku plný naděje, kterou spojoval se svatým, ho nemohl nyní vystát kvůli utrpené kompromitaci, protože to byl právě on, kdo vymyslel cestu svěťce po klášteřích provincie Bari.

Kromě trýznění ze strany svých představených Josef trpěl také dábelnými útoky, které se projevovaly depresemi, skrupulemi, smyslnými myšlenkami a skoro smrtelnými údery. Zároveň stále řídjěji zakoušel duchovní radosti v podobě extází, až nakonec se cítil úplně osamocen, jakoby odvržený Bohem. Toto druhé období vyprahlosti v jeho životě trvalo dva roky, podobně jako první, které prožíval na začátku svého kněžství. To druhé však bylo na rozdíl od první-

ho mnohem horší. Bylo ukončeno zásahem o. Gabriela z Caravaggia a o. Eutimia z Campovecchia, kteří informovali generála řádu o těžké situaci, ve které se nacházel svěťec. Generál jej okamžitě povolal do Říma.

V klášteře Dvanácti apoštolů byl Josef srdečně přijat. Během pobytu ve Věčném městě se Josef setkal s mnoha významnými osobnostmi Církve této doby. Život v Římě byl však pro Josefa přece jen nesnesitelný, protože dával přednost modlitbě a přebývání o samotě. Tady naopak přicházelo k němu mnoho lidí, kteří se s ním chtěli setkat, pohovořit s ním a zpovídat se u něho. Každý den se shromažďovaly zástupy lidí před klášteřem, ve kterém přebýval svěťec. Po Velikonocích roku 1644 generál předal Josefovi příkaz, aby jel znovu do Assisi.

Tentokrát Assisi uvítalo svěťce nadšeně. Lidé nazdobili celé město květinami a hlasitě provolávali: „Vrátil se svěťec!“ Vrátil se Josef, ale někdo pronesl, že se vrátil také sv. František. Skutečně se do Assisi vrátil František ve svatosti svého duchovního syna. Josefova přítomnost přinášela městu čest a poctu, a proto Městská rada, aby se za to nějak odvděčila, jej prohlásila čestným občanem města. Také bratři mu prokázali úctu a jmenovali ho čestným synem assiského konventu. Od té doby již bratři nemuseli skrývat svěťce, na jehož přímluvu Bůh konal četné zázraky. Jeho jméno bylo známé po celé Evropě.

V tomto období svěťcova života došlo k obrácení protestantského knížete Jana Fridricha. Po této události začaly intenzivní boje Josefa s ďáblem, který na něj útočil nejen skrze pokušení, ale i fyzicky.

K ženám se Josef choval vždy zdrženlivě a s žádnou z nich neudržel důvěrné vztahy.

Dokonce ani s infantkou Marií Sabaudskou, které si vážil nejvíce, protože dosáhla vysokého stupně svatosti. Také k ní se choval velmi zdrženlivě.

Následující kapitola z jeho života se pojí s datem 23. července roku 1653, když o. Vincenzo Pellegrini, generální inkvizitor Perugie, přijel do Assisi s příkazem, aby Josef opustil ihned Assisi a odebral se do kláštera kapucínů do Pietrarubbia. V krátké době mnohé zázraky a zprávy, které se šířily o Josefovi způsobily, že toto městečko se stalo místem poutí jeho četných stoupců. Ve svátek sv. Augustina, když přijely do Pietrarubbia četné zástupy poutníků, o. kvardián mu zakázal sloužit mši svatou, pamětliv příkazů, které obdržel, což Josef s pokorou přijal. V krátké době se dostaly zprávy o popularitě Josefově znovu do Říma. Do kláštera přijel o. Battista ze Sant'Agata Feltria jako generální vikář a nařídil, aby nikdo jiný kromě řeholníků neměl žádný kontakt s Josefem, avšak po třech měsících Inkvizice musela znova zasahovat. Světec byl přenesen do kláštera kapucínů ve Fossombrone. V tomto klášteři se setkal s přívětvým přijetím, i když pobyt v tomto místě byl spojen s intenzivním dohledem. Nemohl sloužit mši svatou na veřejnosti, ale jen v soukromé kapli. Na tomto místě odlehlém od světa našel vytužený klid a ticho. Několik měsíců po jeho příjezdu do Fossombrone byl odeslán na dobu několika dnů do sousedního kláštera v Montecchchio, kde se mu zjevil blahoslavený Felix a předpověděl mu, že se v brzké době vrátí ke svým konventuálním bratřím. Představení řádu spolu s kardinálem Fabiem Chigim, protektorem řádu, a také s jinými osobnostmi prosili papeže Inocence X., aby dovolil Josefovi vrátit se ke konventuálním bratřím, avšak neměli velký úspěch. Dne 7. ledna 1655 papež zemřel a jeho nástupcem se stal zmíněný kardinál Chigi, který si zvolil jméno Alexander VII. On sám určil klášter menších bratří konventuálů v Osimu jako místo pobytu světce. Když Josef

Obraz znázorňující sv. Josefa Kopertinského při levitaci.

vstoupil do tohoto kláštera 9. července 1657, zvolal: „Haec requies mea!“ (Toto je místo mého odpočinku).

Josef žil v Osimu šest let, dva měsíce a osm dnů. Poslední týdny svého života byl již nemocen následkem celoživotního umrtvování. Měl slabý zrak, jeho žaludek již nepřijímal pokrmy a tělo stravovala horečka. Dne 15. srpna odsloužil svou poslední mši svatou. Předpověděl mnoho let dopředu, že zemře v den, kdy nebude moci přijímat Tělo Kristovo. Papež Alexander VII. poslal umírajícímu Josefovi apoštolské požehnání. Ráno dne 18. září 1663 kvůli značnému otoku jazyka Josef nemohl přijmout Tělo Páně. Téhož dne večer zemřel během extáze. Pohřeb se uskutečnil 20. září. Místo náhrobního nápisu byl umístěn na holém kameni kříž.

br. Sebastian Gruca, OFMConv.

ODPUŠTĚNÍ

PROČ VŮBEC ODPOUŠTĚT?

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle Člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým... (John Powell)

KŘIVDA SE NEVYHNE NIKOMU

Neexistuje člověk, který by nikdy nepřežil křivdu a ublížení. Neexistuje člověk, kterého by prodělaná křivda a ublížení nebolely. Pocit křivdy, ublížení a nespravedlnosti se hluboce dotýkají nitra každého člověka a volají po vyrovnání, odplatě a pomstě. Příkoří nenechává nikoho chladným.

MÁME ZLU NECHAT VOLNÝ PRŮCHOD ?

Do této situace ale vstupuje Ježíšova výzva k odpuštění. Není ale naivní, nerealistická a odtržená od života? Máme každému jen tak „odpusť“? Máme zlu nechat volný průchod?

ODPUŠTĚNÍ NESCHVALUJE ZLO

Odpuštění a boj proti zlu si neprotiřečí. Ježíš sám ukazuje cestu k naplněnému životu i skrze odpuštění. Jeho život je ale současně bojem proti zlu.

Nelze totiž ztotožňovat člověka s jeho jednáním. Člověku je třeba odpustit a dát mu šanci. Jeho činy se musí odsoudit a popřípadě přijmout opatření k zamezení šíření zla. Odpuštění musí souviset s nápravou věcí. Boj se zlem ale naopak nesmí odpuštění opomíjet. Tak by se ke slovu dostala pomsta, která plodí další zlo, zášť a nenávisť.

PROČ ODPOUŠTĚT?

Neodpuštění negativně ovlivňuje celý ži vot člověka, včetně jeho těla a psychiky. Zanedbané, potlačené a někdy i zdánlivě zapomenuté křivdy nic neřeší. Působí destruktivně. Neodpuštění člověka ničí, rozkládá a znepokojuje. Je zdrojem napětí a podrážděnosti. Neuzdravené křivdy se mění i ve zdroj ubližování druhým. Ať už totiž člověk chce nebo ne, předává to, co sám zakusil, dále. Potřebuje se utrpění zbavit, a tak ho přesouvá dál. Ono se k němu pak ale vždy navrací...

Neodpuštění působí jako jed zasahující všechny oblasti života a vztahů: k Bohu, k lidem, ke světu

a i k sobě. Projevuje se na úrovni osobní, na úrovni rodin, různých skupin i národů...

Skrze odpuštění se člověk stává vnitřně nezávislým na negativním vlivu zla. Ukřivdění pak ztrácí svou zničující moc.

ODPUŠTIT NELZE „NA POVEL“

Odpuštění není mnohdy jednoduchou záležitostí. Pocit křivdy člověka zasahuje v mnoha vrstvách. Proto zpracování křivdy a odpuštění musí proběhnout ve všech zasažených úrovních a oblastech lidského života.

Rychlé a levné rady typu: „musíš hned odpusť“, „zapomeň na to“, „čas léčí rány“ jsou neúčinné a k opravdovému odpuštění vedou jen zřídka. Vyrovnání se s křivdou, odpuštění a uzdravení je dynamickou záležitostí, která mnohdy potřebuje svůj čas.

KROKY NA CESTĚ ODPUŠTĚNÍ

Odpuštění je procesem, jehož motivem je spíše rozhodnutí, než pocity. Na počátku tohoto procesu je dobré uvědomit si svou hodnotu jako člověka i jako Božího dítěte a připomenout si, že i když se cítíme nemilováni a nedoceněni, Boží láska k nám trvá. V Bohu je naše bezpečí a význam.

*** Přiznat si pocífovanou křivdu, negativní emoce a svá zranění.** Přiznat si, že mi vzniklá situace vadí a že mě bolí. Přiznat si, že mám problémy odpusť a že možná viníkoví nepřeji rozhodně nic dobrého. V této první fázi je třeba před sebou své pocity nepotlačovat a nic si nenalhávat.

*** Pojmenovat své pocity.** Tato fáze může být pro mnohé důležitá. Je možné si najít důvěryhodného partnera, před kterým můžeme své pocity slovně formulovat. Může jím být někdo blízký, náš zpovědník, ale i Bůh. Důležité ale je, aby v tomto kroku nebyl člověk sám. Mohl by totiž upadnout

do pasti sebelítosti, ktorá človeka uzavíra a zne-
možňuje jeho rozvoj.

* **Pohlédnout na křivdu nezaujatě**, z jiného
úhlu, nahladu, či odstupu. Připustit si, že vzniklá
situace může mít i jiná hlediska, než ta, která vidí-
me úhlem svého pohledu. Uvědomit si, že ukřiv-
dění je obecnou lidskou záležitostí.

* **Snažit se pochopit toho, kdo nám ublížil**.
Možná, že dotyčný člověk nejedná vědomě zle.
Jeho jednání třeba ovlivňuje jeho podvědomí
a špatné zkušenosti. Často lidé jednají zle, protože
ani jinak neumějí. I Ježíš se na kříži modlil: „Otče
odpusť jim, neboť nevědí co činí“ (Lk 23, 34).

* **Rozhodnout se neškodit a zřít se pomsty**.
Nepřát, ani nepůsobit viníkovi zlo. Rozhodnout se
ho přijmout jako člověka, bez ohledu na jeho vinu.
Nemluvit o něm zle před lidmi.

* **Žehnat**. Žehnaní znamená svolávání Boží
přízně na dotyčného. Tím křivdu předáváme Bohu.

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému
musí okamžitě pociťovat kladné city. Odpuštění
je někdy delší proces, ve kterém se pocity mo-
hou zákonitě opožďovat.

*Jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil
vám (Ef 4,29).*

*s laskavým dovolením převzato
z Pastorační středisko, www.vira.cz*

Návrat k milosrdnému Otcovi

Kňaz Albert Oh Ki Sun len nedávno prijal vysviacku. Po vyčerpávajúcom dni zazvonil v nočnú hodinu telefón: „Príd'te hneď do nemocnice! Zomiera tu Japonka a žiada si katolíckeho kňaza.“ Kaplán Sun našiel umierajúcu pri plnom vedomí, ale už nevládala hovoriť. Prejavili sa u nej súčasne tri choroby: tuberkulóza, cholera a otrava ópium. Kňaz jej udelil sviatosť pomazania chorých.

Pri ďalšej návšteve chorá otvorila do široka oči. Oslovila kňaza: „Dôstojný otče!“ a upadla do srdcervúceho plaču. Chytil ju za ruku a povedal: „Keď budete takto plakať, nikdy neozdraviete.“ Odpovedala: „Čoskoro zomriem, musím zomrieť... spáchala som veľmi veľa hriechov..., svojim rodičom som spôsobovala veľa utrpenia.“ Kajúčne sa vyspovedala, načo sa jej zdravotný stav málo zlepšil. Potom porozprávala svoj život s veľkou lútosťou a bôľom.

Keď skončila gymnázium, ušla z rodičovského domu, a našla si miesto v zábavnej štvrti mesta. Ako tuláčka cestovala po krajine, chvíľu bola v Shanghai, potom v Hongkongu, ale vždy po stopách rozkoše. A tak sa brodila v bahne neresti, opantala mnohých mužov, zviedla ich a zruinovala. Keď už nemala peniaze, dopúšťala sa krádeží. V návale hnevu mala účasť i na vražde a z pomsty podpalovala domy. Jej život sa potom pohyboval medzi verejnými domami a väznicami. Pracovala pre medzinárodnú tajnú službu. V Hongkongu sa zaplietla do nebezpečnej zločineckej skupiny... Odtiaľ sa dostala do Kórei a tu čakala na smrť.

Kňaz ju požiadal, aby na všetko zabudla a pripravila sa na návrat k milosrdnému Otcovi. Vtom siahla po Medaile, čo nosila na krku. Priznala sa, že ju dostala od svojej matky k prvému svätému prijímaniu. Žiaľ, s touto Medailou sa túlala po svete a napáchala mnoho hriechov. Kňaz ju potešoval: „Matka Božia ťa sprevádzala po твоjích stopách. A ako matky nemôžu opustiť svoje choré deti, ani ona ťa neopustila a bedlila nad tebou.“

Po týchto slovách si chorá pevne pritlačila trasúcimi rukami Medallu k hrudi. Jej ruky sa triasli a usedavo plakala. Okolo polnoci sa začal smrteľný zápas. Jej tvár sa predĺžila a dostala výraz nevýslovnej bolesti. V tomto krajnom utrpení však prejavila znaky lútsosti a dôvery. Stačila vyrieknuť: „Ježíš, Mária, neopúšťajte ma.“ To boli jej posledné slová.

K. M. Herzer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute, Heft 8, str. 810

340 let od smrti Matky Marie Elekty z Prahy

Řád karmelitánů dal Církvi ne jenom hodně světců, nýbrž i novou spiritualitu, přesahující úzké hranice karmelitánské řehole. Jména sv. Jana od Kříže a sv. Terezie z Avily v 16. stol. jsou toho dokladem. U nás výrazným představitelem tohoto duchovního směru byla zakladatelka pražského Karmelu - ctihodná Matka Marie Elekta, jejíž proces blahorečení dodnes není ukončen.

Pocházela ze střední Itálie z města Terni z nižšího šlechtického rodu Tramazoli, narodila se r. 1605 a byla pokřtěna na jméno Kateřina. Už jako dítě projevovala hlubokou zbožnost a lásku k trpícímu Spasiteli. Ve svých 21 letech vstoupila ve svém rodišti do karmelitánského řádu, který tu měl klášter. Horlivě četla spisy sv. Terezie z Avily a stala se velkou propagátorkou její spirituality, spočívající především na mystickém

stupňování lásky k Pánu Ježíši, která potom má ovlivnit celkový život jedince.

Když rakouský císař Ferdinand II. založil r. 1628 ve Vídni karmelitánský klášter, byla Kateřina Tramazoli, jež přijala řádové jméno Marie Elekta od sv. Jana, tam přeložena. Při cestě do Vídně měla její představená, Matka Marie Pavla, dvě vidění. První se týkalo přímo Elekty. Pán chtěl, aby se již nejmenovala „od sv. Jana“, nýbrž „od Ježíše“. Druhá vize se vztahovala na jednoho dvořana císaře Ferdinanda, muže bezúhonného, dobročinného a zbožného. Matka Marie Pavla jej viděla, jak je spoután řetězy, které drželi démoni, kdykoliv se však přiblížil k Elektě, prchali pryč. Po příjezdu do Vídně sdělila řeholnice dotyčnému tento svůj zážitek. On pochopil, že se jedná o jeden jeho starý hřích, z něhož neměl odvahu se zpovídat. Jakmile však se dostal do blízkosti sestry Elekty, padly všechny zábrany a smířil se ve zpovědnici s Bohem. Řeholnice pochopily, že Marie Elekta je zvláštní vyvolenkyní Boží a zvolily ji představenou vídeňského Karmelu. Papež k tomu musel udělit dispens, neboť neměla předepsaný věk pro tuto hodnost.

Brzy nato byla Marie Elekta pověřena založením Karmelu ve Štýrském Hradci. Tam ji zastihl r. 1656 dopis řádového provinciála, aby se vypravila do Prahy, neboť císař Ferdinand III. si přeje ustavit karmelitánský klášter v Praze na poděkování za dlouho očekávané narození syna. V české metropoli už žilo 17 karmelitek z Polska, vyhnaných Švédy. Karmelitky se usadily na břehu Vltavy poblíž chrámu P. Marie Vítězné, kde bylo uctíváno Pražské Jezulátko. R. 1692 byl pro ně dostavěn kostel sv. Josefa.

Marie Elekta se zapsala do dějin našeho hlavního města nejen svými skutky křesťanské lásky a hlubokou úctou k Eucharistii, nýbrž zejména šířením mariánského kultu. Lze o ní bez nadsázky říci, že byla obzvláště milovanou duchovní dcerou Mariinou. Nemocné řeholnice se obrače-

Láska je jako šíp vržený vůli,
 Jestliže je vůle odpoutána
 od všech pozemských věcí,
 věnuje svou pozornost jen Bohu
 a vrhá šíp veškerou svou silou.
 Šíp pak zasáhne Boha,
 který je láska,
 a vrací se zpět
 s nesmírným bohatstvím.
Sv. Terezie z Avily

ly se svými prosbami o uzdravení na ni, svoji představenou, aby se za ně modlila. Ve většině případů byly uzdraveny, mnohdy i zázračným způsobem.

Jako všechny od Pána vyvolené duše, ani Marii Elektu neminuly těžkosti. Byla křivě obviněna u pražské konsistoře, že prý je násilnická a své spolusestry dokonce bije, jednu údajně měla i zkrvatit. Ubránila se nakonec, nicméně pomlouvači se svých praktik nevzdali. Realita byla ale zcela jiná. Z dějin jejího působení v pražském Karmelu víme, že naopak jednoho dne připravovala o vánočních svátcích jídlo pro všechny. Jedna sestra měla však velice špatnou náladu a ostře Matku převorku napadala. Marie Elekta jí odpovídala s takovou laskavostí a mírností, že rozčilená sestra se okamžitě vzpamatovala a prosila ji se slzami v očích za odpuštění.

Matka Marie Elekta měla také svůj fyzický kříž: trpěla vodnatelností, což jí působilo s přibývajícím věkem stále krutější a pronikavější bolesti. Krom toho měla na obou nohách vředy, které zanechávaly kruté rány, jež se nedaly zahojit. O svých zdravotních potížích nemluvila, ty vyšly najevo až po smrti. Zemřela 11. ledna r. 1663 na zápal plic, její slavný pohřeb vedl sám pražský kardinál

Arnošt Harrach. R. 1696 došlo k otevření jejího hrobu a tělo bylo zachováno neporušené. Je zaznamenáno též několik mimořádných uzdravení na její přmluvu.

Josefinské rušení klášterů neušetřilo ani pražský Karmel. R. 1782 byly sestry z Prahy vyhnány a nuceně přesídleny do Pohledu u dnešního Havlíčkova Brodu. Rakev s ostatky Matky Marie Elekty si vzaly s sebou. Po deseti letech se sice mohly opět vrátit do Prahy, jejich původní klášter však byl již obsazen jinými řeholnicemi, proto se odebraly na Hradčany a uložily tělo své Zakladatelky, které až do dnešních dnů nepodlehlo rozkladu, v tamním kostele sv. Benedikta, znovu posvěceného ke cti Panny Marie, sv. Josefa a sv. Terezie.

Už r. 1675 tehdejší řádový provinciál zahájil proces blahorečení. Mnoho prelátů v 18. stol. patřilo mezi cítěle této nekanonizované světky. Modleme se, aby její beatifikační proces byl doveden zdárně ke konci a český národ tak mohl pozvednout ke cti oltáře svou další přimlůvkyni. V porovnání se sousedními národy (Poláky, Rakušany, Maďary i Slováky) v tomto směru zůstáváme.

R. Malý

Současný liberální a socialistický tisk neustále zpochybňuje svatost mučednice čistoty Marie Gorettiové. Od loňského roku, kdy 6. července uplynulo sto let od násilné smrti této dvanáctileté dívky, se pořád objevují v médiích urážlivé výpady proti ní a proti Katolické církvi. V čem je problém?

Sv. Maria Gorettiová - falešná svěřice?

Jak známo, ve vesnici Ferriere di Conca poblíž Nettuna v domku, který společně obývali vdova paní Assunta Gorettiová s dětmi a otec a syn Serenelli, se odehrálo kruté drama s následkem smrti. Dvacetiletý Alessandro Serenelli, mladík frivolních zásad bez solidní výchovy (otec alkoholik), vnikl do druhé poloviny domku, kde bydleli Gorettiovi, využil situace, že dvanáctiletá Maria zůstala doma, zatímco matka Assunta se synem Anzelem byli na poli. Dělal Marii nestoudné návrhy, když odmítla, vyhrožoval jí. Ona mu neustále odpovídala: „To nesmíš, to je hřích, Bůh to nechce, když to uděláš, přijdeš do pekla!“ To, že mu nechtěla být po vůli a fyzicky se bránila, jej vzteklo do nepřičetnosti. Vzal nůž a pobodal ji. Rány byly smrtelné, dívka v nemocnici zemřela. Před smrtí ještě svému vrahovi odpustila. Alessandro Serenelli byl šokován nejen důsledky svého činu, ale hlavně chováním své oběti. Vnitřně se zcela obrátil a po odpykání trestu vězení dožil kajícím svůj život jako vrátný v jednom kapucinském klášteře. Papež Pius XII. tuto mučednici svaté čistoty r. 1945 blahorečil a r. 1950 svatořečil. Nynější Sv. Otec Jan Pavel II. v promluvě ze 7. července loňského roku prohlásil, že „je třeba, aby dospívajícím a mládeži byla tato svěřice více známa a stala se pro ně zářivým vzorem k následování, neboť ona ztělesňuje ty hodnoty, u nichž nelze přistoupit na žádný kompromis“.

Zcela jinak smýšlí ale Církvi nepřátelská média. Radikální feministické kruhy rozvinuly kampaň proti Vatikánu, zvláště proti papeži Piu XII., že prý pozvedl na oltář „sebevra-

žednici“. Maria Gorettiová prý měla hájit na prvním místě svůj život a nikoli své panenství. Toto rozvířil italský liberální historik Giordano Bruno Guerri ve své knize, nazvané přízvučně „Ubohá svatá, ubohý vrah“. Tvrdí, že prý Pius XII. svatořečením tohoto děvčete „chtěl zdůraznit a aktualizovat antimodernistickou

a antifeministickou papežskou tradici“ a také údajně „ukázat italské feministické hnutí“. Podle Guerriho si Maria Gorettiová zaslouhuje soucit jako oběť, nikoli však svatořečení. Svou smrt si údajně zavinila sama svojí „bigótností“. Její „falešné mučednictví“ je prý důsledkem pochybné klerikální výchovy, že panenství má větší cenu než lidský život. Guerri ve svém odsuzování kanonizace Marie Gorettiové zachází přímo k nechutnostem, když píše, že prý Pius XII. chtěl tímto také dát najevo své odmítnutí amerického obsazení země po druhé světové válce. Katolické kruhy prý byly spojené s fašismem, přály si jeho návrat a nesouhlasily s osvobozením Itálie armádou USA. Proto zveličovaly podle Guerriho fakt, že vstup Američanů byl provázen obrovským vzrůstem počtu nemanželských dětí. Tohoto smýšlení měl být také Pius XII., který prý „načasoval“ blahorečení Marie Gorettiové těsně po válce, aby vyzvedl pohlavní čistotu, a tím nepřímou prý dal italskému národu najevo, jací jsou ti Američané „lotři“ a jak to bylo „krásné“ za fašismu. Guerri byl za tuto svoji knihu od Vatikánu i od dalších katolických organizací zažalován.

Je odsouzeníhodné a prokazující nedostatek morálního citu, když dokonce i akt blahorečení a později svatořečení dvanáctiletého děvčete, bránícího svoji čistotu, které se dělo zcela podle nauky a tradice Církve, vtahuje někdo do souvislosti s nestoudnou kampaň proti papeži Piovu XII., lživě obviňovanému ze spolupráce s fašismem. Guerriho nechutnosti dokazují, kam až jsou nepřátelé katolické víry

ochotni a schopni ve své zaslepenosti jít. Proticírkevně orientovaná média v Západní Evropě tyto Guerriho výmysly a naprosto nepřekážné konstrukce opakují. Smutné ovšem je, že jim sekundují i některá katolická média. Tak např. německá Katolická tisková agentura (KNA) zveřejnila 6.7.2002 anonymní článek, v němž pisatel tvrdí, že prý kanonizace Marie Gorettiové byla „antifeministickým aktem“. Pius XII. prý se chtěl tímto ostentativně přihlásit k dokumentu svého předchůdce Pia XI., jenž označil feministické emancipační hnutí za „kriminální a heretické“. Maria Gorettiová prý ztělesňuje „diskriminační a antifeministickou papežskou tradici“, podle níž žena musí až do sňatku zachovávat panenství a v manželství být muži plně podřízena. Je prý nemorální a kruté vyzvedávat jako ideál a tím nepřímo od žen vyžadovat, aby raději obětovaly svůj život než svoji předmanželskou čistotu. Žena je tím prý vmanévrována do pozice otroka morálních příkazů, ztrácejícího svoji svobodu a možnost volby v komplikovaných životních situacích. Proto prý je nutno „přehodnotit“ kanonizaci Marie Gorettiové. Autor obrací ostří svého výpadu i proti Janu Pavlu II., že prý tuto „pochybnou světicí“ vyzvedává a tím pokračuje v „antifeministické linii“ Pia XII..

V tomto kontextu je celkem nepodstatným detailem, že Katolická církev nikdy nepokládá u ženy za hřích znásilnění proti její vůli a nedostatek odvahy obětovat kvůli tomu vlastní život. Jen menšina je schopna takového hrdinství. To však nemůže být na překážku, aby oběť, kterou přinesla sv. Maria Gorettiová, nebyla vytyčena jako vysoký mravní ideál a příklad hrdinské ctnosti. Pokud toto někdo chápe jako cestu k zotročení ženy, pak z hlediska logiky není nic snadnějšího, než otázku obrátit: Nevedou ženu do otroctví naopak ti, kteří jí radí, aby se bez protestu „podrobila“ přání násilníka a tím se uchránila nepříjemností? Je to právě současný duch pansexualismu, jenž činí ženu otrokyní vášní svých i vášní někoho jiného. Pravou svobodu a důstojnost ženy ztělesňuje naopak sv. Maria Gorettiová, která

hájí svoji ženskou důstojnost, v daném případě důstojnost panenství, až k prolití krve. Toto je ztělesněním velikého osvobození ženy, jež přineslo křesťanství: Žena již není, na rozdíl od pohanství, pouhým předmětem mužovy rozkoše, která musí být vždy k dispozici jeho chtíčům, ale svobodnou bytostí, mající právo i povinnost vzepřít se mu, když požaduje něco hříšného. Tak vypadá „ženská emancipace“ po křesťansku. Jakákoliv emancipace jiná, odporující tomuto ideálu, je antihumánní a směřuje k novému zotročení ženy, jejím důsledkem jsou sexuální promiskuita, antikoncepce, AIDS a potraty. Tím aktuálnější se jeví úcta sv. Marie Gorettiové a její prezentace mládeži jako vzoru nejen křesťanské morálky, nýbrž i občanské statečnosti, obrany své ženské důstojnosti a osobní svobody.

Radomír Malý

(Zpracováno podle článků v německém časopise Information Freundeskreises Maria Goretti)

**Většina lidí se domnívá,
že láska znamená být milován.
Avšak pravda je opakem
- láska znamená milovat.
Erich Fromm**

Sdružení *Na počátku* a *Domov pro dětský život*

Cokoli jste udělali...

Před několika lety přišel na adresu našeho sdružení dopis těhotné dívky Zuzky. Dnes ho opět držím v rukou, vybírám z něho úryvek pro Vás, milí čtenáři, a zvu Vás nyní k jeho přečtení.

„Potom jsme spolu odešli do Německa, opustila jsem pro něho všechno. Peníze jsem doma sebrala bez dovolení, ztratila jsem svou čest, svou lidskou tvář... a on se na mě vykašlal. Po měsíci mě poslal domů. Musela jsem jít, protože jsem tam nikoho neznala, ale když jsem přišla domů, zjistila jsem, že jsem těhotná. Asi třetí měsíc. Píši Vám, protože všichni chtějí, abych šla na interrupci - hlavně proto, že ten můj malý bude mulat. Ale já jsem ho opravdu milovala, a už proto nemohu a nechci jít na potrat... Teď nevím, jestli mě prosbě vyhovíte (jedná se o prosbu přijetí do azylového zařízení). Udělám cokoli, jen abych nemusela být s nimi (s rodiči). Nedokážu to už s nimi vydržet, nemám je ráda, moc se jich bojím. Ráda bych žila s Vámi, protože tady žiji stále ve stresech a opovržení... Prosim Vás, mohu přijít už teď?“

Odpověděla jsem na Zuzčino naléhavé volání o pomoc okamžitě - prostřednictvím telegramu jsem jí nabídla ubytování v Domově pro dětský život. Když jsem si ale přečetla další dopis od Zuzky, sevřelo se mi hrdlo a oči se mi zalily slzami. Dověděla jsem se totiž, že ohromná psychická zátěž, kterou Zuzce způsobovali její rodiče, vedla u mladé maminky k samovolnému potratu. Píše: *„...strašně Vám děkuji za ochotu, ale už je to zbytečné. Už jsem sama. Jsem zoufalá. Milovala jsem svoje dítě, strašně jsem se na ně těšila. Byla jsem nadšená, že budeme spolu mezi Vámi. Je konec! Konec mých snů. Moji rodiče dovršili dílo zkázy. Proč? ...Promiňte mi, že jsem Vás zbytečně otravovala, ale to jsem ještě netušila, že to pro mě a pro to malé skončí tak neúspěšně... Strašně to bolí, když Vám umře dítě.“*

Abý nenarozené děti nemusely umírat ještě dříve než se narodí, založilo sdružení *Na počátku* Domov pro dětský život. Toto azylové zařízení nabízí ubytování všem těhotným maminkám, které bojují o záchranu svého nenarozeného dítěte, a to i přes celkovou nepřítel jejich situace a odpor rodičů, partnera či přátel. Kromě ubytování Domov poskytuje také vzdělávací program, který má za cíl pomoci maminkám lépe se starat o dítě, vést domácnost a uplatnit se ve společnosti.

Domov byl otevřen v září 1996 a od té doby poskytl útočiště již padesáti čtyřem maminkám. Následující slova jedné z nich patří všem, kteří se na existenci Domova podílejí, ať už přímou pomocí nebo finanční podporou: *„Pro mě je malá Libuška druhým největším zázrakem v mém životě. Je to můj život, kousek mě, vůbec se to nedá popsat. Je nevinné stvoření, které se narodilo do světa s šesti miliardami lidí, a přesto je jedinečná, jako každý z nás. Děkuji všem, kteří mě podpořili, podrželi a pomohli mi v tom, abych si malou nechala a nedopustila, aby byla vyvrána ze mě samé.“*

K dobrodincům dila pro ochranu životů nenarozených dětí se můžete připojit i Vy. Vnímáte-li naši aktivitu jako potřebnou a máte-li možnost,

můžete existenci Domova finančně podpořit na konto 3657833/0300 (var. symbol: 001) Československá obchodní banka, a.s. Brno. V době, kdy se finanční podpora státu snižuje, je existence Domova závislá především na darech soukromých dárců, jejichž drobné oběti mohou společně vytvořit sílu, která ponese Domov pro dětský život. Sběrka je povolena a kontrolována Ministerstvem vnitra ČR. Brněnské biskupství činnost sdružení Na počátku morálně podporuje. Další informace (letáky, výroční zprávu, předtištěné složenky) Vám rádi zašleme, pokud se obrátíte na naši adresu: *sdržení Na počátku, Soběšická 60, 614 00 Brno (tel.: 548 221 405)*. Vám, kteří se rozhodnete přispět, příjem daru potvrdíme a již předem Vám ze srdce děkujeme, neboť jen díky Vám se může naše společné dílo lásky uskutečňovat a rozvíjet.

„Co jste udělali pro jednoho z mých nejmenších bratří, udělali jste pro mě“ (Mt 25, 40).

text a foto Mgr. Jana Kosová, členka správního výboru sdružení Na počátku

Nejčastější otázkou, kterou v poslední době kládeme je, co nám vstup do Evropské unie přinese. Odpověď je dost jasná a slibná, pokud jde o eko-

ně jako základu společnosti, v úctě k lidské bytosti a v křesťanském humanismu.

Proto například v poslaneckém klubu KDU-

S ČÍM PŘIJDEME DO EU?

nomiku a začlenění do mezinárodních struktur. Méně jasná je, ptáme-li se na budoucí uspořádání EU, o němž se stále rokuje a do termínu českého referenda zřejmě rokovat bude. Až budeme znát Ústavu EU, pak můžeme říci definitivní ano.

Ještě důležitější než co od EU dostaneme, by pro nás mělo být, co EU dáme. Zdá se, že skoro vše, co bychom mohli Evropě nabídnout z naší průmyslové nebo zemědělské produkce, už Evropa v nějaké - a často dokonalejší - podobě má. Na co ale v úsilí o technickou a tržní dokonalost trochu zapomíná, to je vztah mezi materiální a duchovní základnou. Tady právě my, kteří jsme sílu k přežití a přemožení totalitních diktatur vydatně čerpali z hlubiny víry, můžeme něco k vymoženostem EU přidat.

Není možné bez zlých následků vytrvale zaměřovat blahobyt duše za blahobyt těla. Počaté děti či staří a těžce nemocní jsou sice bezbranné lidské bytosti, ale i oni s námi vstupují do EU a musíme s nimi počítat. Má-li se sjednocená Evropa stát skutečnou velmocí, nejen hospodářskou či vojenskou, ale také kulturní a mravní, má-li v těchto ohledech předčít velmocí již existující, nemůže sloužit jen jedné - produktivní - části obyvatel a jako jediné hodnoty cítit pouze konzum a požitek. Druhou stranou těžce mince musí být solidní zakotvení v hodnotách, z nichž evropská civilizace povstala a po staletí žila: v křesťanské tradici, v rodi-

ČSL probíhá diskuse o dokumentu, vyjadřujícím národní svrchovanost v kulturně-etických otázkách, jako je ochrana života od početí do přirozené smrti, ochrana rodiny a manželství. Tento dokument by se měl stát součástí mezinárodní smlouvy o přistoupení ČR k EU. Není totiž tajemstvím, že v Evropském parlamentu působí určité síly v přesně opačném smyslu. Jde o snahy extrémně liberálních skupin prosazujících rozhodnutí proti rodině, proti životu, proti dosažené kulturně-etické úrovni.

Tyto nátlakové skupiny se prostřednictvím Evropského parlamentu snaží uzákonit právo na ukončení života eutanázií. Snaží se zpochybnit manželství muže a ženy jako základní jednotky rodiny a výchovy dětí - prosazují jednak uznání homosexuálního partnerství za svazek na úrovni manželství a jednak uznání nemanželského soužití za rovnocenné manželskému. Zpochybňují také nebezpečí drog a prosazují jejich postupnou legalizaci. A konečně prosazují i neomezenou přípustnost klonování lidských bytostí.

Do EU chceme vstoupit sebevědomě, se znalostí těchto nebezpečných trendů, ale i s vírou, že prospěch přinese kultura života, ne kultura smrti. V tom bude náš přínos do společné evropské domácnosti - v nabídnutí pokladu, který jsme dostali, abychom jej rozhojnili, ne zakopali.

Jiří Karas, poslanec KDU-ČSL

Svatý Josef - dokonalý patron

Každoročně v březnu uctíváme sv. Josefa z Nazaretu, snoubence Přesvaté Panny Marie a nevlastního otce Ježíše Krista, Spasitele světa. Určité informace o sv. Josefu nám poskytují pouze evangelia, avšak o sv. Josefu se zmiňují také četné apokryfy: Protoevangelium Jakubovo (II. století), Tomášovo evangelium (II. století), Příběh Josefa tesaře (IV. století), Evangelium Pseudomatušovo (VI. století). Je v nich však mnoho fantazie na to, aby mohly být považovány za zdroj věrohodných informací.

Hebrejské jméno Josef znamená „Přidej - Bůh“. Rachel, manželka patriarchy Jákoba, nazvala tímto jménem svého prvorozeného syna a jedenáctého syna patriarchy Jákoba, aby tímto způsobem vyjádřila radost a vděčnost vůči Pánu Bohu a také prosbu, aby jí Bůh přidal ještě jednoho (Gn 30,24).

Sv. Josef nebyl podle těla otcem Ježíše Krista. Byl jím však podle židovského práva jako manžel Panny Marie. I když Maria porodila Ježíše vlivem Ducha Svatého jako panna, přece jen ve svém okolí byl svatý Josef považován za jeho otce. Tak je také často nazýván v evangeliích (Lk 2, 33,48).

Jakou měl svatý Josef profesi? Hebrejské slovo *choraš* znamená řemeslníka, který pracuje se dřevem, kovem a kamenem. Svatý Josef mohl tedy být tesařem.

Poprvé se evangelium zmiňuje o sv. Josefu v souvislosti se zasnoubením s Marií. Pak se o něm mluví při početí Pána Ježíše, při sčítání obyvatel nařízeného císařem Augustem, při Kristově narození a Jeho obětování v chrámu, při klanění tří králů, při útěku do Egypta, návratu do Nazaretu a také při nalezení dvanáctiletého Ježíše v jeruzalémském chrámu. Když Ježíš začal veřejně učit, o svatém Josefovi je pak už jen zmínka. Podle podání v té době již svatý Josef nežil. Jeho smrt tedy musela být velmi krásná, když opouštěl tento svět v přítomnosti Ježíše a Marie. Možná že proto je považován za patrona dobré smrti.

Je zarážející, že i když sv. Josef neřekl v evangeliích ani jediné slovo, přece jen v životě nazaretské rodiny zaujímal první místo. Jemu anděl zjevil tajemství vtělení Pána Ježíše, jemu přikazuje utíkat do Egypta a vrátit se do Nazaretu po Herodově smrti.

Ikongrafie představuje obvykle sv. Josefa jako starce, aby se tímto způsobem zdůraznila pravda o panenském početí Ježíše Krista a o trvalém panenství Panny Marie. Ve skutečnosti však byl Josef mladým krásným mužem v plné síle.

foto: BS

Církevní spisovatelé zdůrazňují, že k tak velké důstojnosti pěstouna Pána Ježíše, snoubence Přesvaté Panny a živitele rodiny povolal Bůh člověka s neobvyklými ctnostmi. Jeho otcovské péči svědčil největší poklad: svého Syna Ježíše Krista a Jeho Matku Marii. Proto zcela oprávněně církevní tradice staví sv. Josefa na přední místo před ostatními světci a Církev slaví jeho každoroční památku i přes období velkopostní jako slavnost.

Svatý Josef zakusil během života mnohé těžkosti a nebezpečí pozemské existence. Ze všech pokušení, těžkostí a protivenství však vyšel vítězně. Proto také v průběhu století rostlo přesvědčení, že nikdo jiný nedokáže pomáhat těm, kteří se k němu utíkají, tak jako pěstoun Svaté rodiny.

Zvláštní pobožností ke svatému Josefu se vyznačovala sv. Terezie z Avily (+1582). S velkým nasazením šířila k němu úctu. Říkala, že o cokoliv prosila Pána Boha na přimluvu svatého Josefa, vždy to obdržela. Slova sv.

Terezie potvrdili v průběhu staletí mnohokrát četní ctitelé tohoto světce. Z toho důvodu je také sv. Josef nazýván dokonalým patronem. Mnoho rodičů, kteří věří v mocnou přímmluvu sv. Josefa, dalo jeho jméno svým dětem, aby tak světili celý jejich život do jeho ochrany. Svátý Josef je patronem nejen jednotlivců, ale také i ce-

lých národů a států, které se utíkají pod jeho otcovskou ochranu. V roce 1624 si ho zvolila za svého patrona Kanada, v roce 1655 Češi, v roce 1679 Španělsko, v roce 1689 Rakousko a v roce 1744 Portugalsko. Podobně se utíkají pod ochranu svatého Josefa četná města, diecéze a řády na celém světě.

I dnes je svátý Josef nadále tichým a účinným patronem, ochotným orodovat za ty, kdo ho prosí o přímmluvu.

o. Miroslav Jaremczuk OFMConv.

Jan Pavel II. v listu o růženci vysvětluje velmi podrobně způsob modlitby růžencových tajemství. Tato metoda tvoří sedm následujících kroků.

Modlitbu vždy začínáme *ohlášením tajemství*, které chceme rozjímat. Tento první krok, i když se zdá být velmi krátký, je nezbytný. Je to, jak píše sv. Otec, „otevření scény, na kterou se má soustředit pozornost“. Tradice křesťanské meditace vypracovala metodu modlitby, která nám dovoluje zapojit i smysly. Pokud se nám hned na začátku nepodaří uvést smysly (zrak, představivost) do modlitby, budou nás neustále rušit. Ohlášení tajemství a přivolání obrazu tedy slouží k soustředění.

Abyste však přivolaný obraz nevedl k nespoutané fantazii, je třeba jít k prameni, kterým je Boží slovo. Čerpání z biblického textu dává růžencové modlitbě mimořádnou hloubku. Může se zdát, že v růženci jde o vyslovování mnoha slov, zatímco než začneme cokoli říkat, nejprve *nasloucháme Bohu*.

Slovo Boží potřebuje čas, aby „začalo reagovat“ s naším rozumem, srdcem, svědomím. A proto je zapotřebí *mlčení*. A to je třetí krok v modlitbě růžence. Přiznejme si, že asi nejvíce opomíjený a nedoceňovaný. Stejně jak v liturgii potřebujeme chvíle mlčení, tak i v růženci, protože Bohu je třeba dát čas.

Po takové přípravě směřujeme přirozeným hnutím srdcem k Otci, což nám *umožňují slova modlitby Páně*. Když se modlíme Otče náš, tehdy jdeme za Ježíšem, který chce, abychom rozvíjeli

důvěrný vztah s Bohem Otcem ve společenství církve, odtud Otče náš.

Deset zdrávasů tvoří píseň radosti. Bůh učinil velké

věci i Marii i každému z nás. V centru každého zdrávasu se nachází jedno slovo: Ježíš. Anděl přišel do Nazareta se svým pozdravem kvůli Ježíši. Prosíme Marii o milost, protože ona je Ježíši nejbližší.

Vrcholem modlitby je *dobrořečení Nejsvětější Trojici* - na konci každého desátku říkáme Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému...

Tradice přidává na úplný konec ještě jednu *střelnou modlitbu*. Je to prosba o dobré ovoce modlitby. Nejznámější je modlitba z Fatimy: Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy a doved' do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Těchto sedm kroků tvoří duchovní cestu každé modlitby. Je dobré je dodržet, abychom zakusili duchovní chuť této modlitby.

*P. Jan Nowak
(překlad bb)*

R Ů Ž E N E C

POZNÁMKY K METODĚ MODLITBY

MANILA 1986

- diktátor byl poražen silou modlitby

Křesťanské dějiny Filipín jsou od samého počátku spojeny s modlitbou růžence. Souostroví bylo objeveno portugalským mořeplavcem Magallanem v roce 1521 a bylo pak evangelizováno španělskými dominikány, tedy řádem, který učil domorodce modlitbu růžence; dávali jim růžence při křtu a z této modlitby činili prosté vyznání víry.

V roce 1588 byla v hlavním městě Filipín - v Manile založena první růžencová družina a brzy nato podobné družiny existovaly téměř ve všech filipínských farnostech. Matka Boží Růžencová se stala „Velkou Paní Filipín“. Od roku 1872 se velké popularity těší tzv. Věčný růženec. Po jednotlivých oblastech putuje soška Matky Boží a tam, kde se zastaví, se večer všichni modlí růženec. Tato praxe se rozšířila zvláště významně za druhé světové války i mimo samotné Filipíny.

V polovině padesátých let minulého století působilo na Filipínách na 151 družin a 327 center Věčného růžence, které sdružovalo na 200 tisíc členů.

V roce 1972 se Filipíny staly totalitní zemí. Těsně před dalšími prezidentskými volbami Ferdinand Edralin Marcos, hlava státu, rozpustil parlament. Podle konstituce totiž už nemohl být volen za prezidenta, neboť tento úřad

zastával již dvě tříletá funkční období. Touha po moci jej vedla k tomu, že zlikvidoval tisk, nedlouho poté

odstranil opozici a s ní sedm tisíc „nesprávně smýšlejících“ důstojníků a vojáků.

Pokusil se také zaútočit na církve, ale narazil na tak silný odpor kard. Jaimea L. Sina, že nakonec uznal: „Mám dost svých problémů. Proč bych měl ještě vstupovat do konfliktu s církví?“

Marcos se bál kardinála, naproti tomu lid obdivoval svého pastýře. Když kard. Sin hovořil, všichni ho poslouchali. Když pranýřoval a obviňoval vládu, když hájil tisíce politických vězňů, poslouchal ho dokonce sám Marcos. A bylo to právě díky kard. Sinovi, že Marcos v roce 1974 propustil na svobodu několik set vězňů.

Situace v zemi se stávala stále napjatější. Způsobovala ji stále viditelnější korupce vlády, ekonomická stagnace, vzrůstající propast mezi bohatými a chudými a také sílící činnost komunistických partyzánů na vesnicích.

Kalich hořkosti přetekl v okamžiku, když Marcosovi lidé zavraždili Benigna Aquina. Benigno Aquino byl členem filipínského parlamentu, než ho Marcos rozpustil, a byl nekompromisním opozičním, který se nebál mluvit nahlas o vládních skandálech. Neudivuje tedy, že byl v době výjimečného stavu, vyhlášeném 21. září 1972, uvězněn jako jeden z prvních.

Ve vězení, kde byl izolován od světa, strávil sedm a půl roku. Vážně tam onemocněl srdeční nemocí, která vyžadovala opera-

ci. Marcos mu dovolil odjet do Spojených států s tím, že se už nesmí vrátit.

Aquinova rodina se usadila v Bostonu. Benigno začal studovat na Harvardské univerzitě, kde navázal kontakty s filipínským odbojem. Velmi si přál vrátit se do své vlasti. Nakonec i navzdory vyhrůžkám se k tomu rozhodl. Po příletu do Manily v srpnu roku 1983 při vystupování z letadla, ještě dříve než se stačil dotknout nohou země, byl zastřelen.

Jeho smrt probudila Filipínce z desetileté apatie. Corazon Aquinová, Aquinova manželka, o které se říkávalo, že se zabývá domácností a ne politikou, se tentokrát postavila do čela probuzeného opozičního hnutí. K přijetí této role ji přiměl kard. Sin. Takto národ získal člověka, který dovedl svým krajanům připomenout, že Marcos lže.

V sobotu 22. února 1986 prezident vydal rozkaz k uvěznění ministra obrany Juana Enrila a dalších. Ministr Enrile, gen. Fidel Ramos, zástupce velitele ozbrojených sil, se spolu s třemi sty jinými vojáky opevnili v kasárnách u dálnice Epifanio de los Santos Avenue (EDSA - Alej zjevení svatých) a oznámili, že se budou bránit až do poslední kapky krve, ale do rukou Marcose se nevzdají.

U kardinála zazvonil telefon. „Eminence,“ ozval se někdo třesoucím se hlasem, „musíte nám pomoci. Jestliže nám nepomůžete, tak za několik hodin už nebudeme mezi živými.“ Všichni věděli, že k zlikvidování vzbouřenců stačí několik tanků nebo eskadra vrtulníků.

Kardinál se zavřel ve své kapli. Když se za půldruhé hodiny vrátil, už věděl, co má dělat. Prostřednictvím katolického rádia „Veritas“ vyzval všechny, aby bránili „naše přátele“. „Vyjděte do ulice. Postavte se mezi kasárna a příjíždějící tanky!“

Lidé slyšeli a odpověděli. Ze všech částí města, ze čtvrtí chudých i bohatých se vyrazil dav. Za několik hodin bylo v Aleji zjevení svatých na dva miliony lidí. Přišli s celými rodi-

nami i s malými dětmi. A co je ještě důležitější, přišli s růženci v rukou a s modlitbou na rtech. Na ulici se konala velká růžencová pobožnost, zpívaly se náboženské písně a na narychlo připravených oltářích kněží i biskupové sloužili mše svaté. Lidé úpěnlivě prosili Matku Boží o pomoc. Prožívali strach. Věděli, že dobře ozbrojená Marcosova armáda je může zcela smést z povrchu země. Avšak setrvali „na stráž“ čtyři dny a čtyři noci.

Ve stejné době se řeholní sestry ve třech kontemplačních kláštřích neustále modlily. Kardinál jim řekl: „Jděte do kaple a modlete se. Modlete se s pozvednutými rukama a postěte se tak dlouho, dokud vám neřeknu, abyste přestaly.“

To, čeho se obávali, se zakrátko stalo skutečností. Na ulici se objevilo prvních šest tanků, které směřovaly přímo na shromážděný dav. Všech tanků bylo dvacet pět a s nimi na šest tisíc vojáků.

Dva miliony lidí, bledých a třesoucích se strachy, poklekly tváří směrem k příjíždějícím tankům. V první řadě byly řeholní sestry. Zvedly vzhůru růžence a začaly se hlasitě modlit. Ne, lidé neměli v úmyslu uhnout před tanky. Byly to tanky, které se musely zastavit. Nepadl ani jeden výstřel. Armádu porazila síla modlitby.

K jedné řeholnici, která předříkávala růženec, se přibližoval tank s velitelem v jeho věži. Tank se zastavil před klečícím davem. Voják se chvíli díval na lidi, nato řekl: „Sestro, mohla byste se modlit hlasitěji? Moje posádka v tanku neslyší.“ Když sestra souhlasila, na tváří velitele se rozzářil široký úsměv a za chvíli se celá posádka připojila k růženci.

Stařenka na invalidním vozíku se předsunula dopředu. S růžencem v ruce zavolala na velitele jiného tanku: „Můžeš mě zabít, neboť jsem už stejně stará, ale neublížuj jiným lidem.“ Tank se zastavil.

Třináctiletá Risa se sedmikráskami v ruce klečela a dívala se na příjíždějící tank. Asfalt pod jejíma nohama byl mokry od potu. „Pane vojáku, nezabíjejte nás. Jsme Filipínci, stejně jako vy.“ A podala kytičku směrem k němu. Voják se na ni dlouho díval. Nakonec se usmál: „Neboj se malá, nezabiji nikoho.“ Seskočil s tanku a vzal od ní kytičku. Risa ho objala. Voják i holčička se rozplakali.

Podobné události se odehrávaly všude. „Mluvil jsem,“ vzpomíná kard. Sin, „s knězem, který tam byl té nezapomenutelné noci přítomen. Říkal, že v tomto modlícím se davu bylo přímo cítit Boha. Vyprávěl, že se modlili i vojáci. Viděl, jak se hýbaly jejich rty, vyslovující slova ‘Zdrávas Maria’. Někteří z nich se přidali ke zpěvu ‘Ave, ave...’ k písni, kterou každý Filipíнец zná nazpaměť od svého dětství.“

Děti přišly s květinami a strkaly je vojákům do hlavní pušek. Klerici vycházeli naproti vojákům a bratrsky je objímali, byli přece stejně staří. Ženy a děvčata dělala chlebičky pro lidi shromážděné v Aleji a nabízela je také vojákům.

Tehdy přišel rozkaz k rozeznání davu plynem. Rozkaz splnili vojáci speciálních jednotek, připravení na podobné akce. Do davu byly vystřeleny plynové nádoby, ale byli to oni, kdo začali kašlat a utíkat, neboť ve stejném okamžiku, se obrátil vítr proti nim. Za dvě hodiny byl útok obnoven, ale situace se opakovala, znovu se vítr obrátil.

Potom byl vydán rozkaz zahájení palby z děl na rebelující posádku. Po dvou hodinách od rozkazu nepadl ani jeden výstřel. „Stále hledáme vhodný cíl,“ vysvětloval Marcosovi velící důstojník, „nechceme zabít civilní obyvatelstvo.“ „Vhodný cíl“ hledali ještě další dvě hodiny.

Když konečně byla děla namí-

řena a mělo se střílet, ani jedno nevystřelilo, všechny nálože byly vadné. Následně byly do akce poslány helikoptéry, ty ale přistály mezi davem a jejich posádky se připojily k protestu. Proč velitel eskadry nezaútočil? „Protože,“ vysvětloval kard. Sin, „se ho dotkla Boží milost.“

Jeden z kněží, přítomen v davu v Aleji, přemýšlel o Bohu, který se dívá shůry na svůj lid, žehná mu a říká k němu slova, která kdysi řekl Jakubovi: „Já jsem Pán.“

V posledním dni revoluce byla zvolena paní Aquinová prezidentkou. Marcos se dal na útěk ze země. Ukryl se na Havaji, kde byl až do své smrti v r. 1989.

Jak se mohlo stát, že tato revoluce proběhla bez prolití krve? Tato otázka byla kladena mnohokrát. Kardinál Sin trpělivě opakoval: „Neexistuje odpověď. Byl to zázrak.“ Když později kard. Sin získal čestný doktorát v Boston College, při ceremonii řekl: „Myslím si, že scénář tehdejších událostí byl napsán samotným Bohem a celou akci řídila Nejsvětější Panna Maria. My jsme byli jen herci, ale naše síla pocházela od Boha.“

„Jsem přesvědčen,“ říkal na jiném místě, „že celou cest, celé uznání a celou vděčnost bychom měli vzdát Nejsvětější Panně a skrze ni Jejímu Synu a s ním Otci v nebi, protože Bůh se skutečně na nás díval milostivým okem, žehnal Filipínám a všech se dotkl svou milostí.“

Růžencový zázrak na Filipínách byl nejen darován, ale i zadán. Kardinál Sin nepřestával varovat: „Problém diktátorské vlády jsme vyřešili za čtyři dny, proto události v Aleji zjevení svatých považují za zázrak. Jednak jsme už vyčerpali nám příslušející dávku zázraků, nyní musíme řešit naše problémy prostřednictvím

Kardinál Sin

Corazon Aquinová

moudrého plánování a těžké práce...“ A dodal: „Viděl jsem, jak při růžencovém zázraku zmizely všechny třídní rozdíly. Každý se snažil druhému pomoci. Průmyslník stál v jedné řadě s vedoucím odborů, podnikatel sdílel osud se stánkařem, vysokoškolák s dělníkem. Při těch událostech bylo tolik starostí o bližního. Ale to vše pomínulo. Máme tady zpět třídní rozdíly, vrátil se egoismus. Málem se zdá, jako by se žádný růžencový zázrak nekonal.“

„Víte, proč se podařila Alej zjevení svatých?“ ptal se kardinál, „protože v průběhu těch čtyř dní nikdo nemyslel na své záležitosti... Tehdy každý cítil přítomnost Krista uprostřed shromážděných lidí. Víte, proč tomu tak bylo? Protože všichni se

modlili, protože vzývali jeho jméno, protože všichni byli v nebezpečí a potřebovali Boha. Bohužel, když se věci odehrávají obvykle, touha po Bohu se stává druhořadou a v nás všech ožívají staré zvyky.“

*z knížky „Tryptyk Rózaicowy“
od P.J. Orchowského, překlad bB*

Vatikán/KAP: Papež Jan Pavel II. v *promluvě o Světovém dnu nemocných (11.2.)* vyjádřil své přání, aby se letos s ohledem na „nemalé starosti o osud lidstva“ modlil růženec konkrétně za mír a rodiny. Svatý otec k tomu zvláště vyzval nemocné lidi na celém světě.

Modrovous ve zpovědnici Otce Pia

Otec Benedetto de San Marco in Lamis, provinciál a spirituál Otce Pia, musel jed-

nou zasáhnout, aby zmařil úskočnou lest Modrovousa, jak Otec Pio nazýval ďábla. Věci se udály takto:

V Cerignole (Foggia) žila mladá dívka, která měla utkvělou představu, že bude zavržena, a proto nemohla nikde nalézt pokoj. Její matka se rozhodla zajet s ní k Otcí Piovi, aby ji světec zbavil tohoto trápení. Když přijely do San Giovanni Rotondo, šla s deerou do kláštera a poslala ji za Otcem Piem ke svatě zpovědi. Tu se však stalo něco podivného: když dívka poklekla do zpovědnice, uslyšela za mřížkou hlas, který zněl přesně jako hlas Otce Pia. Nebyl to však jeho hlas, nýbrž hlas ďábla, který světce dokonale napodobil a řekl jí: „Ano, ty jsi opravdu zavržena!“ Dovedeme si představit hrůzu a zoufalství ubohé dívky! Vstala a odcházela ze zpovědnice jako polomrtvá v nejhlubším zoufalství; stále opakovala: „Já jsem zavržená, i Otec Pio mi to řekl!“

Otec Benedetto se o této příhodě doslechl a řekl vážně Otcí Piovi: „Cos to učinil, synu? Ubohé děvče už vůbec nenalezne klid. Rozuměj, synu, i když ti Pán něco v tom smyslu odhalil, nemáš právo říkat to ubohé nešťastnici!“ Otec Pio byl nanejvýš udiven a odvětil, že by mu nikdy ani ve snu nepřišlo na mysl něco takového říci. Zřejmě přišel ďábel, aby kalil vody a opět jednu duši uvedl do zmatku a vzbudil v ní ducha vzpoury. Prosil tedy Otec Benedetta, aby onu dívku vyhledal a přivedl ji za ním, aby mohl vše uvést do pořádku. Dívku skutečně našli a vyzvali ji, aby šla za Otcem Piem. Světec jí vysvětlil, o jaký klam šlo, zbavil ji jejího zoufalství, vyzpovídal ji a navrátil její usouzené duši radost a pokoj.

z knížky Otec Pio, přítel Boží - dobrodinec lidí od Pasquala Catanea

Slova Pána Ježíše ke sv. Faustíně Kowalské

Nechť vkládají naději do mého milosrdenství největší hříšníci. Oni před ostatními mají právo na důvěru v propast mého milosrdenství.

Duše, které se dovolávají mého milosrdenství, mi působí rozkoš. Těmto duším uděluji milosti přesahující jejich přání. Nemohu nikoho trestat, i kdyby byl největší hříšník, jestliže se dovolává mé slitovnosti, nýbrž ho ve svém neproniknutelném milosrdenství ospravedlňuji.

Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám nejprve dveře svého milosrdenství.

Kdo nechce projít dveřmi milosrdenství, musí projít dveřmi spravedlnosti...

Rozhovor milosrdného Boha s hříšnou duší

Druhá neděle velikonoční - svátek Božího milosrdenství

Ježíš: Neboj se, hříšná duše, svého Spasitele, jako první se k tobě přibližují, protože vím, že sama o sobě nejsi schopna se ke mně povznést. Dítě, neutíkej svému Otcí, začni o samotě rozhovor se svým Bohem milosrdenství, který ti sám chce říct slova odpuštění a zasypat tě svými milostmi. Ó jak mi je tvá duše drahá. Mám tě vepsanou ve svých dlaních. A vryla ses hlubokou ranou do mého Srdce.

Duše: Pane, slyším tvůj hlas, který mě volá, abych se vrátila ze špatné cesty, ale nemám ani odvalu ani sílu.

Ježíš: Já jsem tvá síla, já ti dám sílu k boji.

Duše: Pane, vidím tvou svatost a bojím se tě.

Ježíš: Proč se bojíš Boha milosrdenství, mé dítě? Má svatost mi nebrání v tom, abych k tobě byl milosrdný. Podívej, duše, pro tebe jsem zřídil na zemi trůn milosrdenství, tím trůnem je svatostánek a z toho trůnu milosrdenství toužím sestupovat do tvého srdce. Hleď, neobklopi se ani družinou ani stráží, jsem ti dostupný v každé chvíli, v každé denní době s tebou chci mluvit a toužím udílet ti milosti.

Duše: Pane, bojím se, zda mi odpustíš tolik hříchů, má ubohost mě naplňuje strachem.

Ježíš: Mé milosrdenství je větší než ubohost tvá i celého světa. Kdo změřil mou dobrotu? Pro tebe jsem sestoupil z nebe na zem, pro tebe jsem se nechal přibít na kříž, pro tebe jsem si nechal kopím otevřít své

Nejsvětější Srdce a otevřel jsem ti zdroj milosrdenství, přicházej a čerpej milosti z toho zdroje nádobou důvěry. Pokorné srdce nikdy neodmítnu, tvá ubohost se utopila v propasti mého milosrdenství. Proč bys se mnou měla vést spor o svou ubohost. Udělej mi tu radost, že mi odevzdáš všechnu svou bídu a celou ubohost, a já tě naplním poklady milostí.

Duše: Zvítězil jsi, ó Pane, svou dobrotou nad mým kamenným srdcem, hle, s důvěrou a pokorou se přibližují k tribunálu tvého milosrdenství, sám mi dej rozhrěšení rukou svého zástupce. Ó Pane, cítím, jak do mé ubohé duše splynula milost a pokoj. Cítím, že mě zcela objalo tvé milosrdenství, Pane. Odpustil jsi mi více, než jsem se odvážila očekávat nebo si dokázala pomyslet. Tvá dobrota překonala všechny mé tužby. A nyní tě zvu do svého srdce, dojatá vděčností za tolik milostí. Bloudila jsem jako marnotratné dítě po mylných cestách, a tys mi nepřestával být Otcem. Rozmnožuj ve mně své milosrdenství, vždyť vidíš, jak jsem slabá.

Ježíš: Dítě, už nemluv o své bídě, neboť já jsem už na ni zapomněl. Poslyš, mé dítě, co ti chci říci, přitul se na mé rány a čerpej ze zdroje života všechno, co si tvé srdce přeje. Pij plnými doušky ze zdroje života a pak se cestou neunavíš. Hleď na jas mého milosrdenství a neboj se nepřátel tvé spásy. Oslavuj mé milosrdenství.

z Deničku sestry Faustiny

Ježíši, důvěřuji Ti!

Píšu vám svědectví, že Bůh žije a zasahuje do našeho života.

Verunka

„Co je nového?“ ptám se jen tak jednoho dne mé kamarádky Petry. „No víš, Veronika je asi těhotná.“ Překvapuje mě to, ale zprávě o stavu naší společné kamarádky nepřikládám nějaký význam. Znímám to, některé se udělá špatně a už jdou zprávy, že je v jiném stavu. Přesto jsme zbytek debaty věnovaly úvahám coby-kdyby. Veronika je už dlouho rozvedená, žije sama se třemi dospívajícími dětmi.

Za týden přišla Petra se zprávou, že je to jisté. Shodou okolností na druhý den potkávám Veroniku a křesťanská duše mi velí reagovat na novinku radostně. „Tak jak se cítíš, těšíš se?“ Ale Veronika opáčí: „Za týden jdu na interrupci, už se necítím na to, vychovávat malé dítě, bude mi pětáctýřicet.“ Teď ten křesťan neví, co by na to řekl: „Nechceš si to ještě rozmyslet?“ „Věř mi, nebylo to pro mne lehké rozhodnutí, několik nocí jsem přemítala, ale nemám žádné výčitky. Rozhodla jsem se takto a bude to tak lepší.“ Už jsem neříkala nic, bylo mi jasné, že bych ji stejně nepřemluvila.

Za týden měl být Velký pátek, potrat byl naplánován právě na tento den. „Bože, přece nemůžeš nechat zabít toto dítě právě na Velký

pátek!“ lamentovala jsem v modlitbě a živila svou mysl nadějí, že Bůh přece může zachránit to nevíničko. Katka Lachmanová kdysi radila modlit se „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nade mnou“ - několi-

ilustrační foto: P. Klimes

krát za sebe a potom za toho kterého člověka „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad tím člověkem.“ Tak jsem se to celý týden modlila. Nejsem žádný modlitební vytrvalec, ale každý den alespoň chvilku. Také jsem se obracela k Panně Marii.

Hned o velikonočním pondělí jsem Veroniku potkala. Čekala jsem, že řekne, že si to rozmyslela, ale uslyšela jsem něco jiného: „Tak to mám za sebou.“ Se smutkem jsem přemýšlela: „Tak Bože, asi to můžeš dopustit i na Velký pátek.“

Přibližně měsíc poté znovu potkávám Petru, která mi hned sděluje: „Víš, co je nového, Veronika je těhotná.“ Tuhle větu jsem už někde slyšela. „Cože, už zase?“ nevěřím vlastním uším. „Ne, spíš ještě pořád. Interrupce se nepovedla, a to tak, že vůbec. Dítě zůstalo nedotčené.“ Polilo mne horko a zas zima. Bože, tak přece...! Aleluja!

Nyní s námi běhá po světě malá zdravá Verunka a je živým důkazem Boží všemohoucnosti.

A.K.

P.S. Různé úvahy o tom, že to byla například dvojčata, lékaři odmítli a potvrdili, že se od počátku jednalo jen o jedno dítě. Interrupce byla prostě „neúspěšná“.

Prosba za nenarozené a nepokřtěné děti

Pana Ježíši, prosím Tě za děti, které umírají nenarozené, a za děti, které umírají nepokřtěné. Mně jsi křtem daroval věčný život, dej abych stále vyprošoval pro druhé to, co jsem sám dostal. Jistě vyslyšíš modlitbu za spásu dítěte.

Prosím Tě zvláště za děti umírající při potratu. Odpusť těm, kdo se prohřešili - často z nevědomosti nebo z bezradnosti, zoufalství či strachu. Smiluj se nad námi.

Drahé děti,

některé stromy mají velmi dlouhý život, i tisíce roků. Mezi ně patří i olivy. Kdo z Vás navštívíte Svatou zemi (cesta letadlem od nás tam trvá asi čtyři hodiny) a přijдете do Jeruzaléma, bude-

Apoštolům řekl: „Má duše je smutná až k smrti.“ Modlil se k svému Otci o pomoc a dodával: „Ale ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Ve své vševdoudčnosti viděl každého z nás i všechno, co dobrého nebo zlého budeme dělat. To, co děláme

Tisícileté stromy a dasátek růženec

te moci vidět v Getsemanské zahradě prastaré olivy, které mají kmeny o obvodu až osm metrů.

Nedá se přesněji určit jejich věk. Na jedné je zřetelně vidět, že vyrostla z kořenů skáceného stromu, že tedy kořeny jsou ještě mnohem starší než ten prastarý strom.

Od Popeleční středy (letos 5. března) se připravujeme na Velikonoční svátky. Víte, že o Velikonočních byl Pán Ježíš ukřížován a třetího dne vstal z mrtvých. Těmto týdnům přípravy se říká „doba postní“. Také Pán Ježíš se připravoval na velikonoce. Stále, po celý život, mluvil o nich jako o „své hodině, pro kterou přišel“. Věděl, že bude velice mnoho trpět. Že bude bičován, trním korunován, že ponese těžký kříž a bude ukřížován. Na to myslel, když po poslední večeři prožíval hroznou úzkost v měsíční noci pod těmi stromy v Getsemanské zahradě. Takovou úzkost, že se potil krví.

dobrého, bylo pro něho útěchou, ale naše viny, hříchy, ho hrozně trápily. Ale chtěl to všechno

vytrpět za nás, za naše hříchy, protože nás má nesmírně rád. Písmo svaté nám říká: „Z toho jsme poznali lásku Boží, že on položil svůj život za nás.“ Snadno by se byl mohl vysvobodit. Když ho apoštol Petr chtěl bránit mečem, řekl mu: „Myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned více než dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil?“

Věděl, že apoštolové i my budeme někdy zápasit s pokušením, to je s lákáním ke zlému. Chce, abychom s jeho pomocí dokázali vítězit. Proto řekl:

„Bděte a modlete se, abyste nepropadli pokušení.“ „Bděte“ znamená buďte opatrní, nevyhledávejte nebezpečí pro duši, jako jsou zkažení spolužáci, špatné televizní programy nebo taková četba. Když někdo přechází přes ulici, musí dávat pozor a být opatrný, aby ho nepřejelo auto.

Ještě důležitější je chránit svou duši, uchovávat poklad Boží milosti, který má větší cenu než celý svět. Pán Ježíš nám říká: „Co platno člověku, i kdyby celý svět získal, ale svou duši ztratil?“

„A modlete se.“ Bez Pána Ježíše, bez modlitby, bez nedělní mše svaté, bez pravidelné svátosti smíření a častého svatého přijímání bychom nedokázali ten poklad uchránit. Ale s Pánem Ježíšem ano, s ním bude ten poklad čím dál krásnější a drahocennější a jednou nám otevře nebe.

Panna Maria slyšela od starce Simeona v jeruzalémském chrámě, že bude spolu se svým synem hrozně trpět. Simeon jí řekl: „I tvou vlastní duši pronikne meč.“ To jí řekl čtyřicet dní po narození Pána Ježíše. Od té doby věděla stále, že

jednou přijde chvíle, kdy bude ve své duši prožívat utrpení svého syna s nesmírnou bolestí, protože ho milovala víc než kdokoli z lidí. Tím větší radostí bylo pak pro ni shledání po jeho zmrtvýchvstání.

To všechno nám může připomenout první desátek bolestného růžence: „Který se pro nás krví potil.“ Ale i ostatní desátky nám mohou pomáhat, abychom byli blízcí srdci Ježíšovu, abychom tím víc milovali jeho i Pannu Marii a jednou se s ním Zmrtvýchvstalým a s Pannou Marií Nanebevzatou setkali v radosti věčného domova.

To Vám z celého srdce přeje a vyprošuje a také o Vaši vzpomínku v modlitbě Vás prosí

Váš P. Bohumil Kolář

TŘI ODPOVĚDI

(na naše modlitby)

Malému Ondrovi se pokazilo autíčko na klíček. Dlouho se je snažil opravit sám, ale stále se mu to nedařilo. Unavený a znechucený toho nechal. Najednou ho napadlo, že by mohl poprosit o pomoc tatínka, ten je jistě šikovnější. Šel tedy za tatínkem - a za chvíli bylo autíčko v pořádku.

Pak se Ondra pustil do psaní školních úloh. Když se podíval na příklady, které měl vypočítat, zdály se mu moc těžké, a tak se ani nenamáhal a běžel znovu za tatínkem prosit o pomoc. Jenže tentokrát ho tatínek poslal zpátky. Ondra zuřil, ale nezbylo mu nic jiného, než začít přemýšlet - a najednou jako by se mu v hlavě rozbřeslo, přišel na to, jak má postupovat, a za chvíli měl úlohu hotovou.

Večer šel Ondra za tatínkem ještě jednou. Od kluků ve škole sehnal návod na výrobu výbušniny a teď přišel prosit tatínka, aby mu nakoupil potřebné chemikálie. Ten mu samozřejmě takové nápady rozmluvil a zakázal mu něco takového zkoušet. Ondra mu to s těžkým srdcem slíbil.

Večer si Ondra napsal do deníku: Objevil jsem zvláštní věc. Rodičovská láska se může projevovat také tím, že nám rodiče zakazují dělat to, co by nám uškodilo.

Poděkování

Děkuji Ti, Panno Maria a Pane Ježíši, za vyslyšení mé prosby a uzdravení mého syna v jeho těžké nemoci. Vím, Matičko, že jsi pomohla už mnohokrát a já Ti vroucně děkuji a o další pomoc pro celou rodinu prosím.

Františka z Moravy

Ráda bych poděkovala touto cestou našemu nebeskému Tatínkovi Pánu Bohu a naší nebeské Mamince Panně Marii za zázračné uzdravení mojí praneteře Anetky. Narodila se loňského roku v září s vrozenou vadou i s následky z těžkého porodu (pozdě proveden císařský řez).

V této těžké situaci jsem obtelefonovala moje příbuzné a přátele a prosila je o modlitbu. Darovala jsem jí zázračnou medailku, kterou jí její maminka dala pod hlavičku do postýlky. Nyní po celkovém důkladném vyšetření je bez nálezu - zcela zdravá.

Ještě jednou z celého srdce děkuji Pánu Bohu, Pánu Ježíši a Panně Marii nejen za tuto pomoc, ale za všechny milosti, které od nich neustále přijímáme a prosím o další pomoc a ochranu.

Vděčná rytířka Panny Marie

Růžena Vokrojová

Děkuji Panně Marii naší nebeské Matičce za její ochranu a mocnou přímluvu při mé operaci. Děkuji také všem svatým za přímluvy pro naše rodiny.

Božena Brychtová

I já chci poděkovat Panně Marii a Pánu Bohu za vyslyšení mých proseb, za dobrý výsledek operace srdce, v mém pokročilém věku - 75 let. Ze srdce Ti děkuji, moje drahá Matičko, i Tobě, můj dobrý Bože, za vyslyšení všech mých proseb. Zároveň děkuji za všechny dary milosti, víru a zdraví. A o to všechno vroucně prosím pro svoje dcery, vnučky a celou rodinu i celý náš národ a celý svět, který toho tolik potřebuje.

Markéta Lišková, Studénka

Je mi 74 let, mnoho operací, nemocí a úrazů jsem prožila já i moje čtyři děti, které po mimoděložní operaci již nikdy neměly přijít. Panna Maria ustavičné pomoci na mé prosby a modlitby mně je vyprosila. Pak jsem Ji prosila: dej mi dětí víc než nic.

Vyslyšela mě a obdařila osmkrát těhotenstvím, z čehož čtyři děti jsem potratila a čtyři žijí. Na sklonku mého života chci poděkovat veřejně za všechno čím předrahá Matička obdařila mě i mé děti a jejich rodiny.

B. Popelková

Při čtvrtém těhotenství nás doktoři upozornili na vysoké riziko postižení dítěte Downovým syndromem. Vyšetření plodové vody jsme odmítli jako bezpředmětné a plně se odevzdali Boží vůli. Přesto jsme nerezignovali.

Děkujeme tedy i touto cestou Pánu Bohu za narození zdravé dcery. Děkujeme Panně Marii, sv. Dominiku Saviovi, sestřám z Dačic a všem dobrým lidem, známým i neznámým, kteří se spolu s námi modlili za zdraví našeho miminka.

Slíbili jsem Bohu, že z dítěte vychováme řádného křesťana. Teď je tedy řada na nás.

Ondřej a Ludmila, rodiče

Vážená a milá redakce Immaculaty, úvodem svého dopisu Vás co nejupřímněji zdravím a chci touto cestou poděkovat za všechno dobro, které prostřednictvím časopisu rozséváte a rozšiřujete. Stále čerpám z Immaculaty posilu a povzbuzení v cestě za Kristem, učím se spoléhat na dobrou Matku Pannu Marii, dostává se mi dobrých příkladů i rad k řešení mnoha životních situací, se kterými se v životě setkávám.

Dnes konečně plním slib, který jsem dala před narozením našeho čtvrtého dítěte, totiž, že když všechno dobře dopadne, veřejně poděkuji na stránkách Immaculaty. A skutečně je za co děkovat.

Velmi jsem toužila po dalším dítěti a přála jsem si, aby to byl chlapeček. Stále jsem však nemohla přijít do jiného stavu, začínala jsem se obávat, že se miminka již nedočkám. V této době se právě moje kamarádka chystala do Medžugorje a nabídla mi - jistě ne náhodou - jestli mám nějakou prosbu k Panně Marii, abych ji napsala, že ji vezme v zalepené obálce s sebou. Bez váhání jsem se na Pannu Marii obrátila se svým toužebným přáním. Brzy nato jsem skutečně, po mnoha měsících čekání, otěhotněla. Lékařem stanovený termín početí se na den shodoval se dnem předložené prosby Panně Marii v Medžugorji. Jak prosté, jak zázračné! Tato skutečnost na mne velmi zapůsobila, byla velkou radostí i povzbuzením. Po bezproblémovém těhotenství jsem v únoru r. 2000 šťastně přivedla na svět krásného a zdravého chlapce. Byl v mých 37 letech tím nejkrásnějším darem. Nepřestávám děkovat Panně Ma-

rii za dokonalé vyslyšení mého toužebného přání. Syn je naším sluníčkem a třebaže je velmi živý a péče o něj je náročná, máme radost, že dobře prospívá. Jsem šťastná, že ho máme, že se mohl narodit.

Jitka z Jižních Čech

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii, Ježíši Kristu, Otcí nebeskému a svatému Josefu a všem, ke kterým se modlím. Za vyslyšení proseb, za zkoušky na vysoké škole, za státní zkoušky, za uzdravení vnučky, za moje uzdravení, za to, že dcera našla odpovídající a dobré zaměstnání a za všechny milosti, kterých se mi dostalo, a věřím, že ještě dostane. Náš Otec Nebeský je tak dobrý a kdo prosí - dostává.

Františka z Valašských Klobouk

V posledních dvou letech měli dva nejstarší vnuci těžké autohavárie. Auto úplně rozbitá a oni vyvázli zázrakem jen potlučením, žijí a bez následků.

Děkuji Ti, moje drahá Matičko, sv. Antoničku, Pane Ježíši a Tobě, můj Bože, za všechny dary a vroucně prosím modlitbou růžence o víru pro naše syny, jejich ženy, všechna vnoučata, mého manžela a za zdraví.

čtenářka Marie K., od Nepomuku

Děkuji Boží Matičce za vyléčení mého vnuka ze závislosti na alkoholu. Byl v opilosti velmi agresivní a třebas tři dny pil. Děkuji a moc prosím o další přímluvu za vnuka a za obrácení mých drahých. Pomohlas Matičko, věřím, že pomůžeš zas.

vděčná Marie Ž., z Hradecka

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za vyslyšení prosby za mého pravnuka (5 let), který trpěl bolestmi hlavy, každou noc se budil a plakal, často i ve dne, že ho bolí hlavička. Prodělal mnoho vyšetření a já prosila své děti i jeho rodiče, aby se za něho modlili. Modlila jsem se nověnu k sv. Anežce České, která mi už tolikrát pomohla svou přímluvou. V tu dobu jeli (vnuk i pravnuk) do nemocnice na závěrečné vyšetření - do „tunelu“. Vše dobře dopadlo, hlavička ho přestala bolet. Děkuji Pánu Bohu a Panně Marii za pomoc a prosím o ochranu a přímluvu pro celou rodinu.

vaše čtenářka Zdena Dostálová

Vážení,

čtu Immaculatu již mnoho let. V dopisech čtenářů vždy žasnou nad zázraky, které Panna Maria koná. I já bych se chtěla podělit s ostatními o svůj životní příběh a mnohokrát Matce Boží za vše poděkovat.

Před 13 lety jsem čekala třetí dítě. Prvním dvěma bylo 3 a 1,5 roku. Měla jsem vážné problémy s ledvinami, a proto se rodina i lékaři strachovali o mé zdraví. Začalo pro mě nelehké období. Dítě jsem chtěla za každou cenu. Můj manžel a matka o tom nechtěli ani slyšet. Chtěli, abych maličké obětovala kvůli svému zdraví. Na jejich nátlak jsem si dokonce „vyběhala“ potřebné lékařské papíry. V hloubi duše jsem ale byla pevně rozhodnuta, že na žádný „zárok“ nepůjdu! Jednoho dne jsem se vracela nešťastná z lékařského vyšetření. Při cestě vstoupím do chrámu sv. Václava, abych se pomodlila a vše svěřila do rukou Panny Marie. Jen tak mimochodem pohlédnu na nástěnku v kostele, a to co mé oči spatřily mi úplně vzalo dech. Na obrázcích byly zachyceny všechny formy potratů. Bylo mi strašně! Něčeho takového bych se přece na dítěti nikdy nedopustila. Poklekla jsem před sochou Panny Marie a slzy mi kanuly po tvářích. Věděla jsem, že s její pomocí vše zvládnou, ať už to dopadne jakkoliv. Ten den se stal zázrak i doma. Když jsem manželovi líčila svůj zážitek z kostela, byl jako „vyměněný“. Věděli jsem už oba dva, že vše poručíme Pánu Bohu a Matce Boží. Opravdu díky nim jsem nemusela nastoupit plánovaný měsíc před porodem do nemocnice. Až do porodu jsem byla s dětmi doma. V květnu, měsíci zasvěceném Panně Marii, se nám narodil krásný zdravý chlapec. Též mé zdravotní problémy se nezhoršily.

Chtěla bych dnes po letech znovu poděkovat Matce Boží nejen za tři zdravé děti, ale i za postupné obrácení manžela na víru a za vše, co pro nás Panna Maria stále činí.

Matko Boží, zůstávej stále s námi, svěřujeme se Ti pod Tvou ochranu!

věrná čtenářka, Vlašinsko

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za ochranu mého života a mé dcery. Dodržujeme první soboty v měsíci a právě tento den se nešťastí stalo. Ráno, 7. září 2002, po mši svaté, zpovědi a modlitbě jsme jeli domů. Jela jsem na malém motocyklu a vžadu na sedadle vezla desetiletou dceru. Za námi na kole jel manžel se synem, který celou událost viděl. Když jsme přijížděli k nechráněnému přejezdu, zdálo se mi, že svítilo bílé světlo, a když už jsem byla téměř u kolejí, začalo blikat červené. Jsem velice opatrný řidič, ale byl to takový mžik, že nevím, co se vlastně stalo. To už ale z levé strany přijížděl vlak a přední částí do nás narazil. Když přijeli policisté, řekli, že to byl zázrak, že jsme přežili. Dceři se vůbec

nic nestalo, díky Ti, Panno Maria, já měla ošklivě zlomenou ruku, byla jsem potlučená a otřesená. Ten den jsem při tomto neštěstí prožívala jeden zážrak za druhým. Když mě přivezli na chirurgickou ambulanci, přišel sem úplně náhodou lékař z ortopedie, viděl, v jakém jsem stavu, dlouho prohlížel mé snímky a pak řekl, že se pokusí ruku zachránit, aby mi ji nemuseli amputovat, ale asi už s ní hýbat nebudu, protože je polámaná v okolí nervů a já s ní, ani s prsty nepohla, ani ji necítila. Ke všemu byla hodně pomohodněná. Operace trvala tři hodiny a dnes má ruka téměř všechny funkce.

Díky Ti, Panno Maria. Na krku nosíme medailku z Medžugorje a křížky. I když mi vlak strhl přílbu a otrhal řetízky, zachránila jsi mě i mou dceru! Panno Maria, díky Ti za tento zážrak a za všechny další milosti. Prosim Tě, neopouštěj nás ani naše blízké!

Ještě jednou za vše děkuji

Jarmila z Náchoda

Děkuji Pánu Bohu i Panně Marii za pomoc a ochranu v mém zdravotním stavu a pomalém, ale velmi dů-

ležitým uzdravování a za dar síly. Také děkuji za ochranu svých blízkých, o další ochranu stále prosím i pro ty, na které v modlitbě vzpomínám.

Františka Pokorná, rytířka Neposkvrněná

Děkuji za uzdravení mého syn a za ochranu a pomoc, kterou Panna Maria vyprosila celé naší rodině a chtěla bych poprosit o vyslyšení prosby za nemocnou tetu.

vděčná Eva Kolářová, Hevlín

Svou vděčnost dále vyjadřují: Milada Krejčířová, Ludmila Marková, Ludmila Mikšíková, Marie Bílková, Anna Zralá, Františka Dočekalová, Zdenko Vavro, Růžena z Havířova, Zdeňka Kozubíková, Marie Pražáková.

O modlitbu prosí: Milada M., Věra Nováková, Iveta Musilová, Marie J., Světluše Kroupová, Věra Trávníčková, Marie Vítková, Jarmila Procházková, Ludmila B., Libuše Hajdušková, Pavel Čech, A. Slunská, Marie Polachová.

Z dopisů do redakce

Ještě povodně - prosba o pomoc

Vážení přátelé, Římskokatolická farnost Štětí nad Labem je spravována P. Ferdinandem Plhalem SDB., který je však pro svůj zdravotní stav již více jak půl roku hospitalizován. Ve farnosti vypomáhají kněží z blízkého okolí. Materiální záležitosti farnosti zajišťují já, Miroslav Šantin, pastorační asistent a to na základě pověření gen. vikáře Msgr. Karla Havelky.

Dovoluji si Vás prosit o finanční pomoc pro náš farní kostel sv. Šimona a Judy Tadeáše a faru ve Štětí, které byly těžce poškozeny srpnovou povodní.

Pravdivě musím konstatovat, že se jedná o povodněmi nejvíce postižený kostel. V sobotu 17. srpna se měl otevřít po několikaleté generální rekonstrukci. Uděláno bylo úplně všechno (střecha, fasáda, elektrifikace, podlahy, výmalba, restaurace oltářů a lavic...). Generálka trvala několik let. V úterý 13.8. jsme před 19. hodinou kostel zamkli s tím, že zbývá položit koberec a nazdobit kytíčky.

Celý den jsem byl ujišťován, že voda ke kostelu nikdy nedosáhne. Když jsem večer po práci dojel domů a ve zprávách viděl jak na Mělníku Labe stouplo, ihned jsem zburcoval svou partu dělníků a do půlnoci jsme zazdili vchody do kostela - do výše nejnižších sakristijních oken. Jak jsme později zjistili, i to bylo málo. Ve čtvrtek již byla voda v kostele. Když opadla a kostel jsme v neděli ve 12. hod. otevřeli, tekly nám slzy nad zničenou prací a cítili jsme se úplně bezmocní. Ta spoušť se ani nedá dost dobře vypsat.

Ihned jsme se pustili do práce. Díky opravdu dobré partě dělníků od Sušice se nám podařilo jako prvním zahájit úklidové práce a dát vnitřek i okolí kostela do relativního pořádku. Velmi nám pomáhala i obec.

Štětská fara nedopadla lépe. Je položená níže než kostel a tak byla zaplavena až po klenby přízemí. Začala prskat, ale nespadla. Statik se vyslovil pro záchranu. Proto jsme nechali celou faru vyklidit od bahna a připravit na rekonstrukci.

Náklady na generální opravu kostela nás stály kolem 1,5 milionu Kč, přičemž sám interiér stál téměř půl milionu. Škoda způsobená povodní na kostele a faře však činí 8 milionů Kč. Naše farní společenství věncích čítá padesát duší. Dostatek vlastních prostředků nemáme, protože jsme již vydali na několik let trvající opravu kostela - před povodní. Ani faru, ani kostel však dnes není možno využívat. Není v našich silách kostel a faru svépomocí obnovit, přestože všichni farníci a litoměřické biskupství nadále přispívají. Břemeno nákladů je opravdu veliké, proto si dovoluji obrátit se také na Vás. Věřím, že se celé dílo s velkou Boží a Vaší pomocí jistě podaří.

Za jakékoliv prokázané dobrodiní předem děkuji, za sebe i za štětské farníky. Váš dar nám bude milý, neboť tušíme, že i Vy sami máte jistě dostatek svých starostí a vlastních potřeb. Každou neděli při farní mši sv. prosíme, aby Pán všem našim dobrodincům žehnal a vrchovatě odplatil. Pomoc je možno poskytnout na náš farní účet č.:**1004323389/0800**. (Účet nese název „farnost Větlá“, což je jedna z šesti far naší kolatury.)

M.Šantin K.L.J., pastorační asistent.

Správa ř. k. farnosti Štětí, Dómské nám. 9, 412 88 Litoměřice

ZPRÁVY

Papež znovu zdůrazňuje nerozlučitelnost manželství

Sv. otec Jan Pavel II. znovu důrazně odmítl rozvody. Manželství je nerozlučitelné a manželé mají povinnost věrnosti, řekl papež u příležitosti přijetí nových členů nejvyššího církevního soudu, Římské roty. Proto církevní soudy musí dělat vše proto, aby pomohly manželům překonat krizi a vést je ke smíření.

Tag des Herrn 6/2003

Datum beatifikace Matky Terezy

Generální představená misionářek lásky sestra Nirmala a postulátor beatifikačního procesu oznámili, že k aktu blahověnění Matky Terezy dojde letos 19. října. Slavnost se uskuteční v misijní neděli, bezprostředně po oslavách 25. výročí pontifikátu Jana Pavla II.

GN 6/2003

Obránce Vídne bude blahověřen

Italský kapucínský kněz Marco d'Aviano, který se hrál rozhodující roli r. 1683 při obraně Vídne před Turky, bude letos 27. dubna v Římě blahoslaven. Tomuto asketicky žijícímu kapucínovi, jenž působil jako papežský legát u dvora císaře Leopolda I., se podařilo zdánlivě nemožné: vlivem své charismatické osobnosti sjednotil znesvářené vojevůdce křesťanského vojska, které potom vystoupilo jako jeden šik do boje proti tureckému obležení.

Glaube und Kirche 1/2003

Legionáři Kristovi jsou věrni papeži a mají dorost

O Vánocích bylo v Římě vysvěceno na kněze 44 členů kongregace zvané „Legionáři Kristovi“. Tato společnost, konzervativní a věrná papeži, se těší v současné době, která je charakterizována úbytkem kněžských povolání, naopak jejich přílivu. V současnosti činí počet duchovních této komunity 550 a 2500 seminaristů se připravuje ke kněžství. Kongregace vede též více než 150 škol v rozličných zemích a 9 univerzit.

GK 1/2003

Německá biblická společnost ve Stuttgartu informovala, že Písmo svaté je přeloženo do 2303 světových jazyků.

Niedziela 9/2003

Církev zklamána

Rada biskupských konferencí Evropy (CCEE) a Komise biskupských konferencí Evropského společenství (ComECE) vyjádřily zklamání nad skutečností, že v návrhu prvních 16 článků budoucí konstituce EU, které byly schváleny 6. února tr. v Bruselu, chybí vyjádření vztahu k Bohu (invocatio Dei). „Může se stát, že EU bude jen mnohonárodnostním hospodářským a politickým uskupením,“ napsal vatikánský deník L'Osservatore Romano. Ve svém komentáři ze 7. února tr. zdůraznil, že

pokud vlády Společenství přijmou tento projekt, budoucí Evropa bude „okradená o své historické dědictví“. „Jak jsme si mohli všimnout, nebyl brán zřetel ani na návrh Jana Pavla II. ani na zřejmé přání většiny evropských států,“ píše rakouská agentura „Kathpress“. Jako odpůrce zmíněného invocatio Dei se opět projevil předseda Evropského konventu Valery Giscard d'Estaing, který pro německý týdeník Die Zeit řekl: „Skutečně Evropané mají náboženské dědictví, avšak žijí v ryze světském politickém systému, kde náboženství nehraje žádnou roli, invocatio Dei není tedy potřebné.“

Niedziela 6,8/2003

Evropský parlament rozhodl o legalizaci tzv. volných svazků, včetně homosexuálních, které budou mít stejná práva jako normální manželství.

Niedziela 9/2003

V emirátu Katar vzniknou první kostely

Vláda emirátu Katar vydala povolení k výstavbě prvních kostelů v zemi. Podle agentury AFP zkoumá v současné době ministr pro městský rozvoj emirátu jejich rozmístění. Vláda Kataru chce tímto způsobem doložit, že v zemi vládne svoboda svědomí. Mezi bezmála osmi sty tisíci obyvateli emirátu je 60 tisíc katolíků a 10 tisíc křesťanů patřících do některé z východních církví.

RaVat 24.2.2003

Prostřednictvím adopce pomáhají chudým dětem

Věfici farnosti Nejsvětější Svátosti v Asuncionu v Paraguai adoptovali asi sto chudých dětí, kterým každý den zajišťují jídlo a slova povzbuzení. I přes hlubokou krizi, kterou země prochází, místní komunita chtěla vydat svědeckví solidarity a vyzvala k péči o tyto děti, které tráví celé dny na ulicích a živí se žebráním. „Každý den jich přichází stále více na oběd, který připravují farníci,“ vypráví místní farář, otec Benito Paez. „Naším budoucím cílem je poskytnout těmto dětem vzdělání. Mnohých z nich nechodí do školy, protože musí chodit do práce nebo žebrať,“ upřesnil kněz a dodal, že všichni nařikají nad jejich chováním a podmínkami, ve kterých žijí spolu s rodiči, kteří nemají práci. „Je to realita, na kterou musíme dát odpověď.“

RaVat 20.2.2003

Exercicie pro zájemce o řeholní život

Řád minoritů sv. Františka z Assisi zve mladé muže se zájmem o řeholní život v našem řádu na exercicie ve dnech 7. - 10. července 2003 nebo 1. - 3. srpna 2003.

Kontakt: Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel.: 567 303 604, e-mail: jih-min@volny.cz .

OBSAH

Dělníku na kříži	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Bůh nevdá člověka smrti	5
S Neposkvrněnou ve stínu kříže	6
Josef Kopertinský (2. část)	8
Odpuštění	10
Návrat k milosrdnému Otcovi	11
340 let od smrti Matky Marie Elekty z Prahy	12
Sv. Maria Gorettiová - falešná světička?	14
Cokoli jste udělali...	16
S čím přijdeme do EU?	17
Svatý Josef - dokonalý patron.	18
Růženec - poznámky k metodě modlitby.	19
Manila 1986 - diktátor byl poražen silou modlitby	20
Modrovous ve zpovědnici Otce Pia	23
Slova Pána Ježíše ke sv. Faustíně Kowalské	23
Rozhovor milosrdného Boha s hříšnou duší	24
Verunka	25
Prosbu za nenarozené a nepokřtěné děti	25
Tisícileté stromy a desátek růžence	26
Tři odpovědi	27
Poděkování	28
Ještě povodně - prosba o pomoc	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

VYDAT SVĚDECTVÍ ŽIVOTU

Pochod pro život

Lze být lhostejný k osudu dětí ohrožených umělým potratem v luně matky? Po každém úspěšně vykonaném umělém potratu zůstává jeden mrtvý a minimálně jeden zraněný. V naší zemi se denně jedná o přibližně 80 nenarozených dětí.

Pojdme společně prosit o záchranu těchto dětí a jejich rodin. Pochod pro život začne **29. března** ve 12:30 modlitbou růžence v Týnském chrámu na Staroměstském náměstí v Praze. Vlastní pochod vyjde ve 14:00 směrem na Václavské náměstí.

2003

Hnutí Pro život ČR Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, info@prolife.cz, tel.: 603 976 231

**Nadechni se a přijmi Světlo,
naplň se jím a nes ho, ať záříš
a prozařuješ sebe i druhé
radostí Života.**

**Buď odkazem jako věčné jaro
probouzející vše
z mrazivé smrti.**